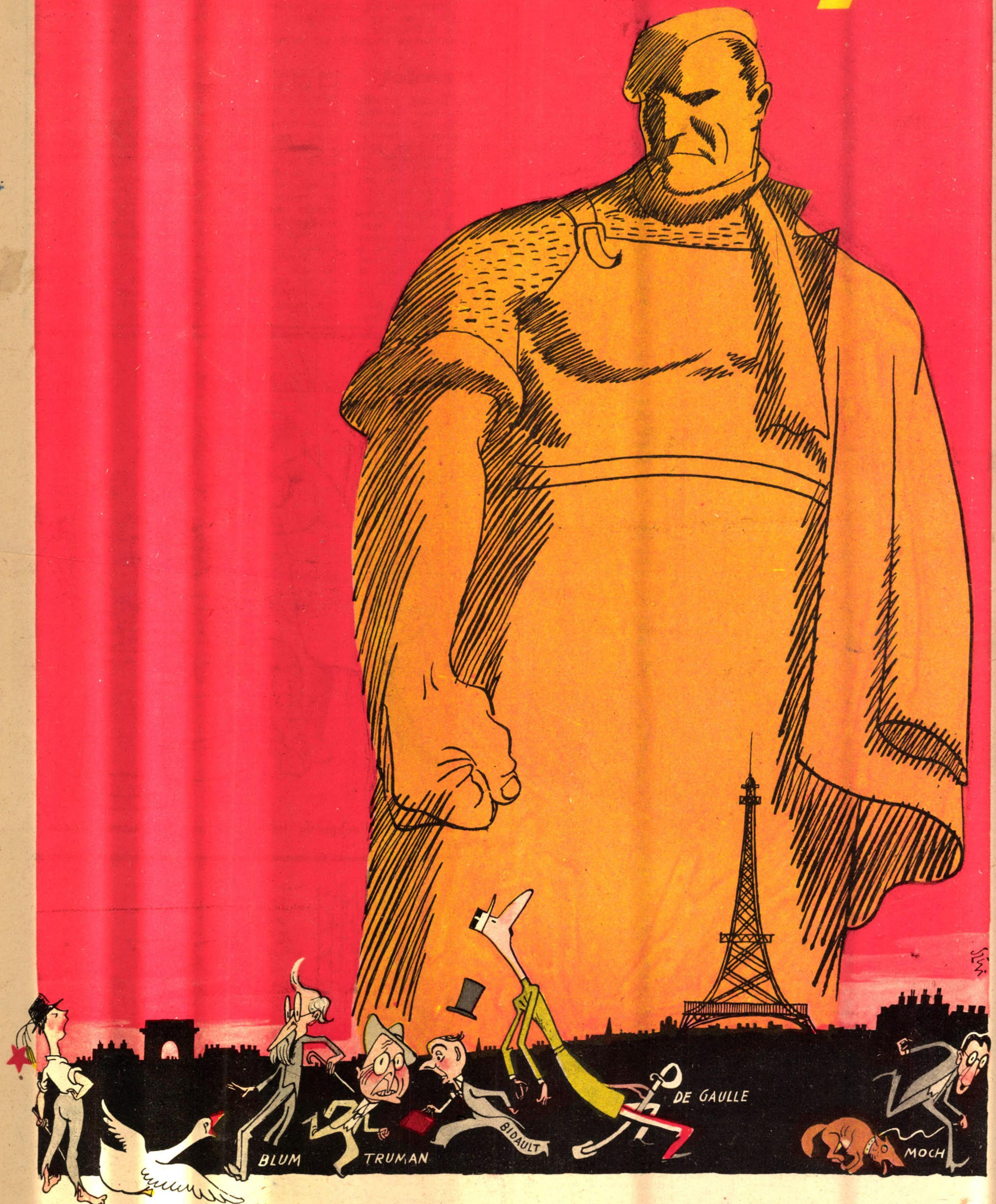
V. évfolyam, 49. szám

Ludas Matyi

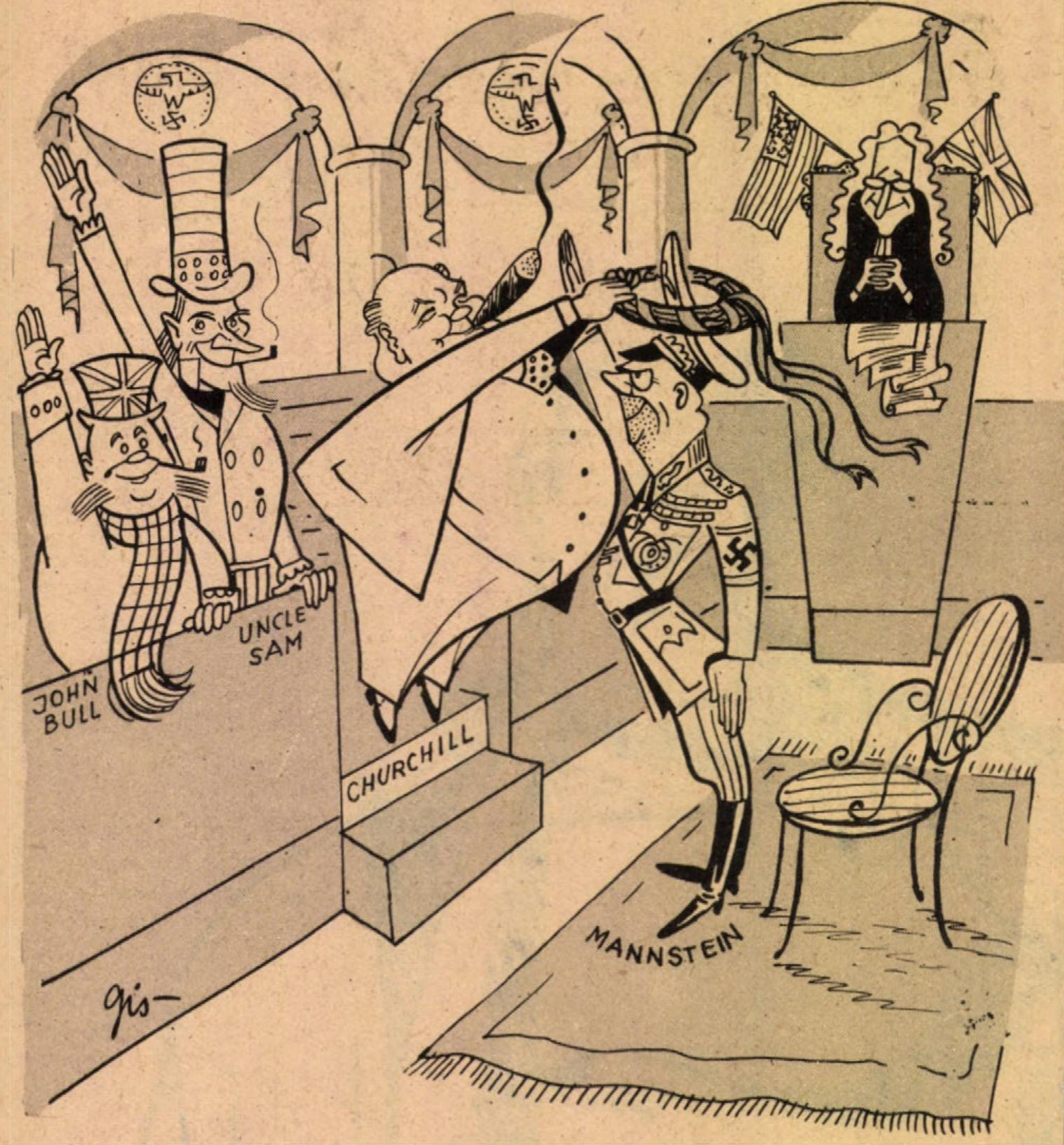

Nyolcmillió munkás sztrájkja Franciaországban

Ludas Matyi: Mitől rémültek meg az urak? Hiszen nem csinál semmit!
— De azt nagyon fenyegetően csinálja . . .

70 fillér

Idill Bizóniában

Churchill: Borítsunk fátyolt a multra, Mannsteinkám!
Mannstein: De hiszen te akkor is szerettél engem!
Churchill: Ez igaz! De most már imádlak...

Gergely Miklós:

Romeóék Hollywoodban

Az egyik legnagyobb amerikai filmvállalat felszólította az íróit, hogy írjanak klasszikus darabokból forgatókönyvet. A filmvállalat főleg Shakespearere gondolt és semmi különleges kikötése nem volt, azt akarták, hogy szárnyaljon szabadon az írók képzelete, csupán azt kívánták, hogy a filmnek happy-endje legyen, hogy kommunistaellenes legyen, legyen benne egy kis lövöldözés, egy kis erotika és egy pár jó táncszám.

A kivitelezésre elfogadott két forgatókönyvet alább közöljük.

Hamlet

Jimmy Hamlet, a multimilliomos John Hazekiah Hamlet fia egy hajnalig tartó pezsgős tivornya után rájön, hogy eddig folyton jambusokban beszélt. Megpróbál trochaeusokban beszélni, de már késő. Atyja, az öreg Hamlet elküldi őt vadnyugati ranchjára, hogy ott embert faragjanak a fiúból. Hamlet eleinte a cowboyokkal is jambusokban beszél, de egy pár pofonnal észretérítik és hamarosan alseriff, aztán helyettes seriff, majd seriff lesz belőle. Ilyen minőségében kirabolja az egyik wyomingi bankot. Három embert lelő, de a negyediknél kételyei támadnak, megszólal a lelkiismerete és előbb elmondja a híres „Lőni, vagy nem lőni, ez a kérdés” monológot, csak aztán lövi le. A monológot meghallja Jack Plum, a világhírű revürendező és miután látja, hogy Hamlet megbánta a gyilkosságokat, revüt csinál a monológból. Másnap már egész Amerika a monológot fütyüli, Hamlet pedig feleségül veszi Cordéliát, aki bár egy másik Shakespeare-darabból való, de igen csinos amerikai flapper.

Romeó és Júlia

Romeó, a hollywoodi Erotic-bár olasz parkettáncosa, szerelmes Júliába, Mr. Grayson borsókirály nyolcvankétéves feleségébe, aki rendszeresen, de minden mellékgondolat nélkül támogatja őt. Romeóba viszont Ofélia, a kis pincérlány szerelmes titokban, akit Romeó támogat már évek óta anyagilag, anélkül, hogy a fitos, de tisztalelkű kis pincérlány észrevenné. A bárnak törzsvendége Otelló, egy állítólagos velencei mór, akiről azonban kiderül, hogy gengszter, de csak bűnös hajlamai vitték erre a pályára. Otellóba szerelmes a két Lear Sister, Goneril és Regan, akiknek viszont nagyban csapja a szelet Antonius, a Julius & Caesar-cég beltagja és örököse. Már-már bonyodalmak fenyegetnek, de egy nagy verekedésben tisztázódnak a dolgok, csak Romeónak törik be a fejét, de kiderül, hogy nincs semmi baj, mert úgysem volt rá szüksége.

Amerikai öngyilkosjelöltek figyelmébe

— Gondolja meg barátom, minek siettetni a halált? Nézze meg az én gazdaságpolitikámat, jön az magától is...

Nálunk is megtörténik

Visinszkij szovjet külügyminiszter már másfél órája beszélt az Egyesült Nemzetek közgyülésén s ragyogó logikájával pocsékká verte a háborús uszítók minden érvelését. Az imperialisták és lakájaik dermedten halgatták a beszédet, végül, amikor Visinszkij Martin kanadai szenátor felszólalásával foglalkozott, hangot kapott az ellenfél. Maga Martin szólalt meg s a döntő cáfolat így hangzott: nem vagyok szenátor.

Jön velem szemben az utcán egy volt ismerősöm és megfog:

— Mégis magyarázza meg kérem, — szól, — hogy miért neveznek engem reakciósnak?

Megmagyarázom neki.

1. Mert mikor cigarettát vesz, felsóhajt: Emlékeznek még a régi jó Szimfónia-cigarettára? 2. Mert miközben a Közértnél vásárolt sonkát zabálja, azt mondja: Hallották? Nem lehet szardellapasztát kapni. 3. Mert a pénzlebélyegzés rémhírét boldogan elhitte, kétszáz tucat zsebkendőt vásárolt és most szidja a demokráciát, mert még csak nem is náthás. 4. Mert biztos tudomása van arról, hogy három hadtest csendőr atomszuronnyal felfegyverezve átlépte az osztrák határt. 6. Mert a fia nyilas volt. 7. Mert a lánya nyilas volt. 8. Mert maga is nyilas volt. 9. Mert most is az.

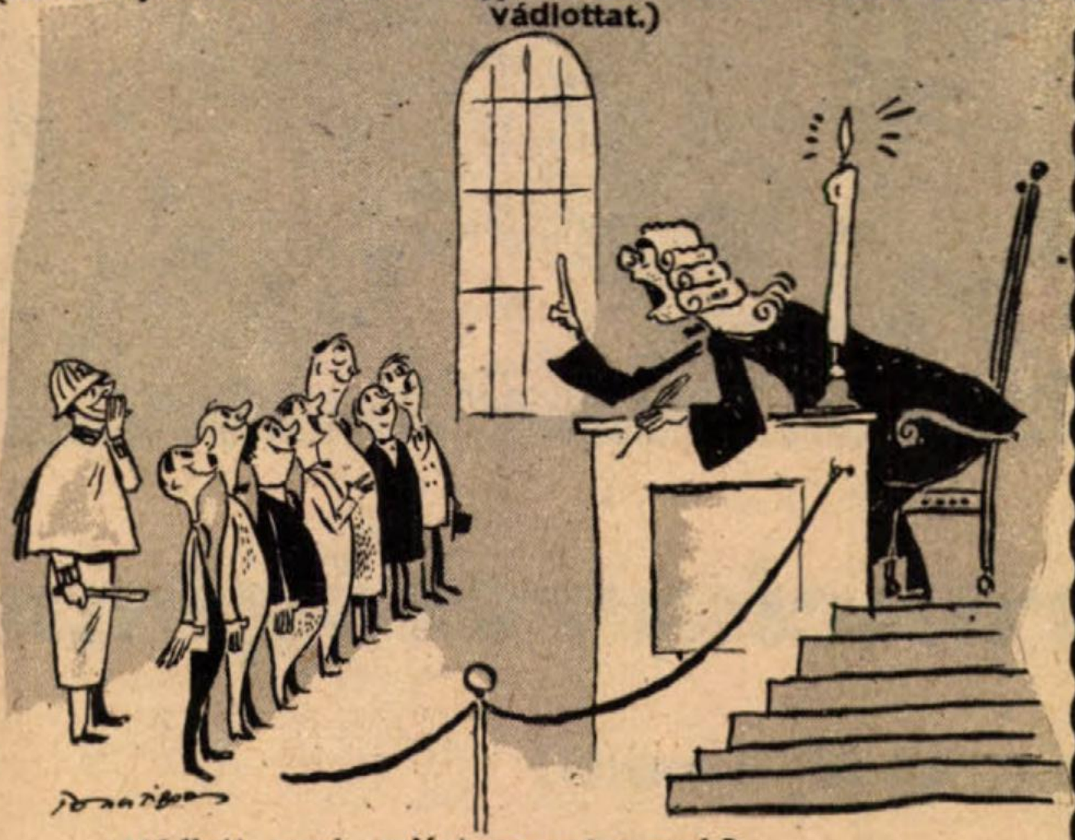
Hát ha tudni akarja, igen tisztelt Bandafalvy Jenő barátom, ezért nevezik önt reakciósnak!

— Na látja, — mondta diadalmasan, — hogy rágalmaznak maguk. Nem is vagyok Jenő, hanem Benő.

Bodó Béla

Nevetséges londoni ítélet

(Kétévi jóviseletre ítélte egy londoni bíró a hét fasiszta vádlottat.)

— Vádlott urak miért mosolyognak?
— Bocsánat bíró úr, nem merünk hangosan röhögni.

LÓFOGÁSZAT a Kaposváron

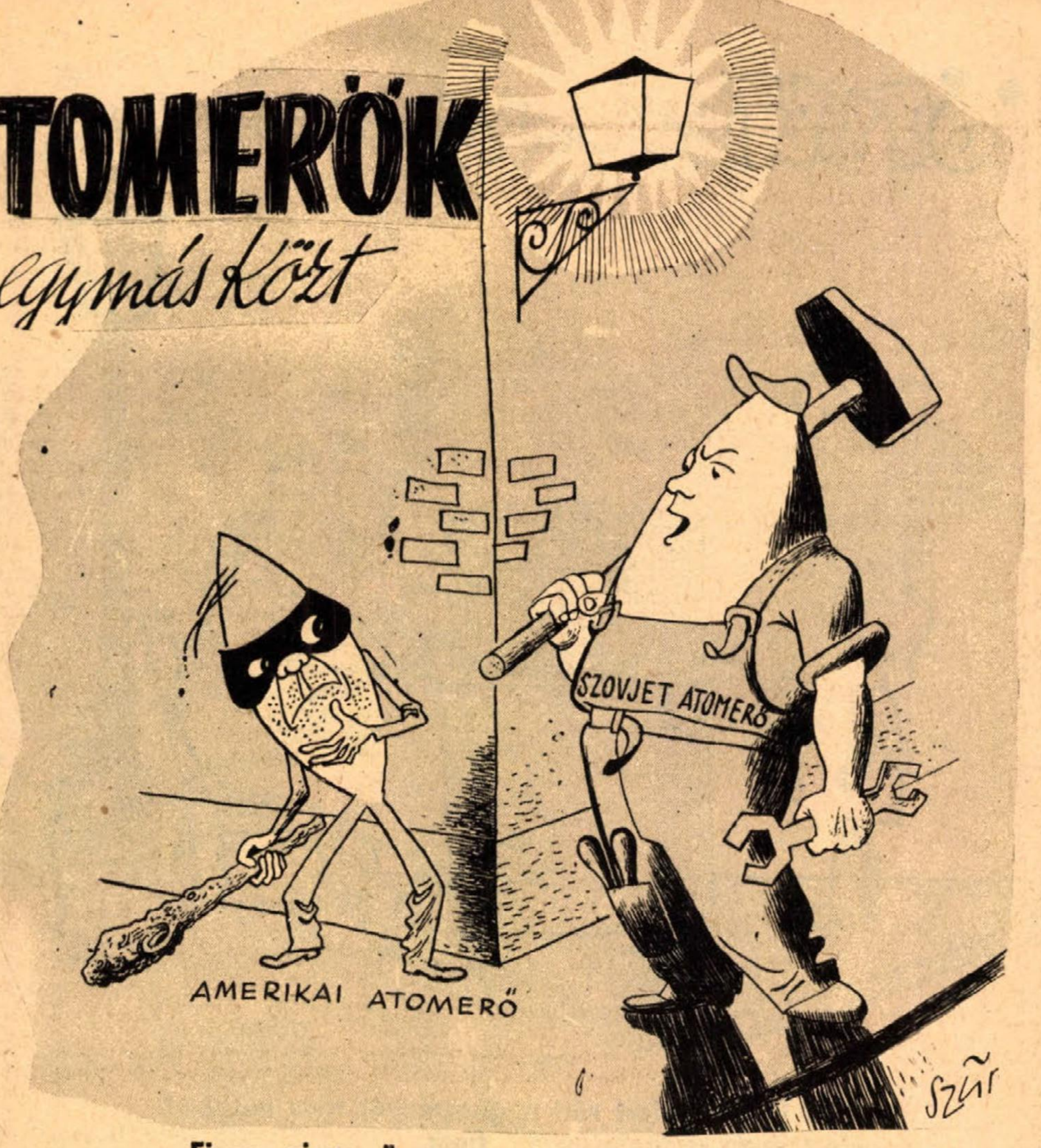
— És mondja doktor úr, ha nevetek, nem fog nagyon látszani, hogy műfog?

Miért kerül a szalontüdő hét forint hatvanba?

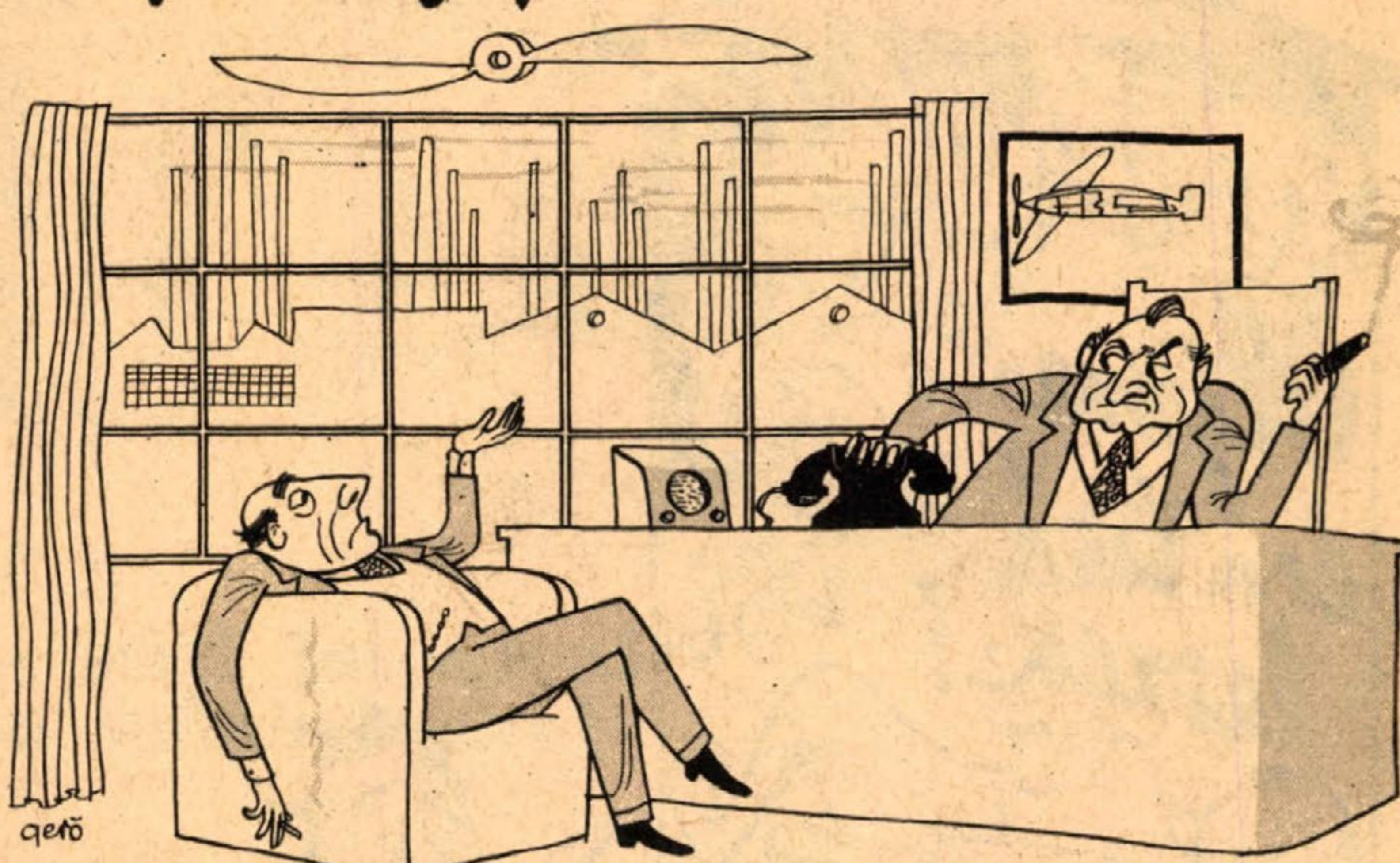
— Mit hozzak kérem, szalontüdőt, vagy pejslit?
— Hogyhogy? Hát a kettő nem ugyanaz?
— Nem egészen kérem. A pejsli kettőnyolcvan, a szalontüdő héthatvan...

ATOMERŐK egymás közt

— Ejnye, ejnye, öregem, nem próbálkoznál meg inkább a becsületes munkával?

Repülőgép, made in U.S.A.

—Miért dobta ki a titkárját, mr. Smith?
—Az életemre tört! Rá akart beszélni, hogy saját gyártmányú repülőgépemen utazzak.

Ott nagyon értik ezt a mesterséget

— Az artistaigazolványán látom, hogy koplalóművész. Hol dolgozott eddig?
— Londonban.
— Londonban? No, akkor biztosan érti a dolgát.

Beszélek a púnokról

Írta: Tabi László

I.

Sohasem tagadtam, nagyon rossz tanuló voltam. Gimnáziumi pályafutásomból alig emlékszem másra, mint hármasra. Lusta diák voltam, nem voltak nagy ambícióim. Csak semmi feltűnés! — ez volt az elvem — maradjunk meg a szolíd elégségeseknél.

Azt viszont nagyon is tudtam, hogy mennyit kell tanulnom a hármashoz. Csodálatos ösztönöm volt etekintetben, csak kétízben tévedtem nyolc év alatt. Egyszer megbuktam latinból, egyszer kettest kaptam fizikából. De az év végére mindkettőt kijavítottam hármasra. De nem erről akarok mesélni. Hanem arról, hogy miként lett hetedikben majdnem jelesem történelemből, majd nem sokkal utóbb, hogy álltam bukásra belőle. Érdemes meghallgatni.

II.

Abban az évben új történelemtanárt avattunk. A régit nyugdíjazták. Az új tanár tiszteletére az első leckét bevágtam, különben is az volt a tervem, hogy megjavulok és színjelesen végzek.

Hát szóval bevágtam a pún háborúkat és mit tesz Isten, az új tanár kiszólított. Óriási volt, amit produkáltam. Az osztály meg volt döbbenve és Lápóczy — így hívták az új tanárt — elismerően bólintott: ez igen! Akkora jelest írt be, hogy még a Czira is látta az utolsó padból.

Ettől a naptól fogva nagy ember voltam Lápóczy szemében. Amikor megtudta, hogy egyébként igen közepes tanuló vagyok, mégjobban megkedvelt. Nyilvánvaló lett előtte, hogy a történelem életem célja s nem tartozom a minden tárgyat egyformán magoló eminensek közé. Nem a jeles bizonyítvány lebeg a szemem előtt, hanem a történelemtudás.

Ki sem hívott többé felelni. Úgy érezte, hogy a pún háborúkról tartott beszámolóm után sértés lenne, ha feleltetne. Ha magyarázott, időnként bizalmasan felém bólintott, mint aki azt mondja: „Persze, Szvoboda, maga ezt nagyon jól tudja, dehát a többiek, ugy-e...” Nyugodtan ültem a jelesemen szeptembertől májusig. A pún háborúkkal nagyobb sikerem volt, mint magának Hannibálnak. Évközben pedig megtanultam alkalmazkodni a jelesemhez. Lápóczy magyarázatai közben szorgalmasan és fölényesen bólintgattam, olykor-olykor fontoskodó kérdéseket tettem fel, amelyek senkit sem érdekeltek, legkevésbbé éppen engem. Az év végére már magam is elhittem, hogy túdor vagyok.

Máig is rejtély előttem, hogyan jutott eszébe Lápóczynak hat nappal a bizonyítványkiosztás előtt újra kiszólítani engem, a kiváló históriktust. Talán megtudott valamit a multamról, talán élvezni akarta legjobb diákjának tudását — mindegy. Kiszólított.

Egy betűt sem tudtam. Meg sem szólaltam. Feszengtem, egyik lábamról a másikra álltam és hallgattam. Lesujtó percek voltak. Lápóczy hol letette a cvikkerét, hol felvette. Alaposan szemügyre vett, én vagyok-e az csakugyan. Fájdalom, én voltam. Nem értette a dolgot és jobban megviselte az ügy, mint engem.

— Leülhet, Szvoboda... — mondta fásultan és én a helyemre vonultam.

A következő órán már az évvégi osztályzatokról beszélt. Amikor az én nevemhez ért, így szólt:

— Hát, Szvoboda... magával igazán nem tudom, hogy mit csináljak... Jelesre állt a legutóbbi óráig...

Fejlehajtva álltam a helyemen.

Ő szomorúan folytatta:

— Nézze, Szvoboda, én nem merek ítélni a legutóbbi felelete alapján... Talán indiszponált volt... Vagy valami családi ügy... Kettest kellene adnom, de szeretnék magának jelest adni. Szeretném, ha kiköszörülné a csorbát... Jöjjön ki, Szvoboda!

Siri csend az osztályban.

Nem akartam hinni a füleimnek. Erre a tragikus fordulatra nem számítottam. A legszívesebben odaálltam volna Lápóczy elé és azt mondtam volna:

— Most már mindegy, tanár úr kérem... Majd jövőre kijavítom, van még egy évem. Hagyjuk ezt a csorbát, tanár úr, amúgy kiköszörületlenül...

Dehát ezt mégsem mondhattam. Úgy mentem ki a katedra elé, mint egy temetési ló.

És úgy is feleltem. A fiági örökösödésről kérdezett, s én, szerencsétlen, még azt sem tudtam, hogy mi az a fiág. Azt mondják, olyan vörös volt a fejem, mint egy paradicsom, ahogyan ott álltam. El is hiszem. Roppant kínos volt.

Lápóczy most már dühös lett, mert becsapottnak érezte magát.

— Leülhet! — mondta keményen. És megcsóválta a fejét.

Én nem törődtem az egésszel. Adjon kettest, vagy hármast, bánom is én. Sőt, jobb, ha hármast ad. Éppen az az egy kettesem legyen? Elcsúfítja a színhármasomat. Ha színhármast viszek haza, atyám mukkot sem szól. Ellenben, ha van egy kettesem, felpofoz, amiért nem tudok többet szerezni. Szép meleg május volt, kit érdekelt a történelem?

Lápóczyt. A legközelebbi órán ugyanis megint lapozgatott a noteszában s egyszerre csak azt mondta:

— Itt van ez a Szvoboda... Rejtélyes, hogy mi van magával, Szvoboda... Álljon fel, ha magával beszélek!

Felemelkedtem és sajnálkozó mozdulatot tettem:

— Tanár úr, kérem, ugyanis a mult héten meg voltam hűlve és nem tudtam készülni rendesen... Lázam is volt, de azért nem akartam hiányozni az iskolából...

Látszott Lápóczyn, hogy szívesen elhiszi, amit mondok. Így szólt:

— Egészen tanácstalan vagyok magával... Jöjjön ki, Szvoboda...

Nem akartam hinni a füleimnek. Hát lehetséges az a huszadik században, hogy harmadszor feleltetnek egy diákot egymásután? Úgylátszik, lehetséges. Kivánszorogtam és vártam a kérdést, amelyről már eleve tudtam, hogy nehéz lesz.

— Beszéljen valamit Mária Terézia reformjairól.

Ugyan kérem. Mit beszélhetnek komoly férfiak ilyen női ügyekről? Nem beszéltem Mária Terézia reformjairól. Tudtam, hogy volt egy Mária Teréziánk, hallottam, hogy különböző reformokat csinált, de hogy mit, hol és mikor, azt nem tudtam. Az osztály belerőhögött a padokba.

Szegény Lápóczyt valósággal lesújtotta ez a legújabb feleletem. Most már látta, hogy kígyót melengetett a keblén. Kinézett az ablakon s úgy éreztem, hogy belül sírt. Nagyon, nagyon csalódott bennem. Ő, aki nemrégen még nem tudta, hogy jelest adjon-e, vagy kettest, majd később nem tudta, hogy kettest adjon-e vagy hármast, most már ott tartott, hogy a hármas és a négyes között habozott. És ez most már az utolsó óránk volt, döntenie kellett.

Felém fordult:

— Mondja, mit csináljak magával, Szvoboda? Megbuktassam?

Ez volt az első kérdés, amire felelni tudtam volna. De pirulva hallgattam. Talán mégsem fog megbuktatni... — erre gondoltam.

És akkor Lápóczy feltette a cvikkerét és újra felém fordult:

— Hát még egy utolsó kérdés... Beszéljen nekünk valamit a pún háborúkról...

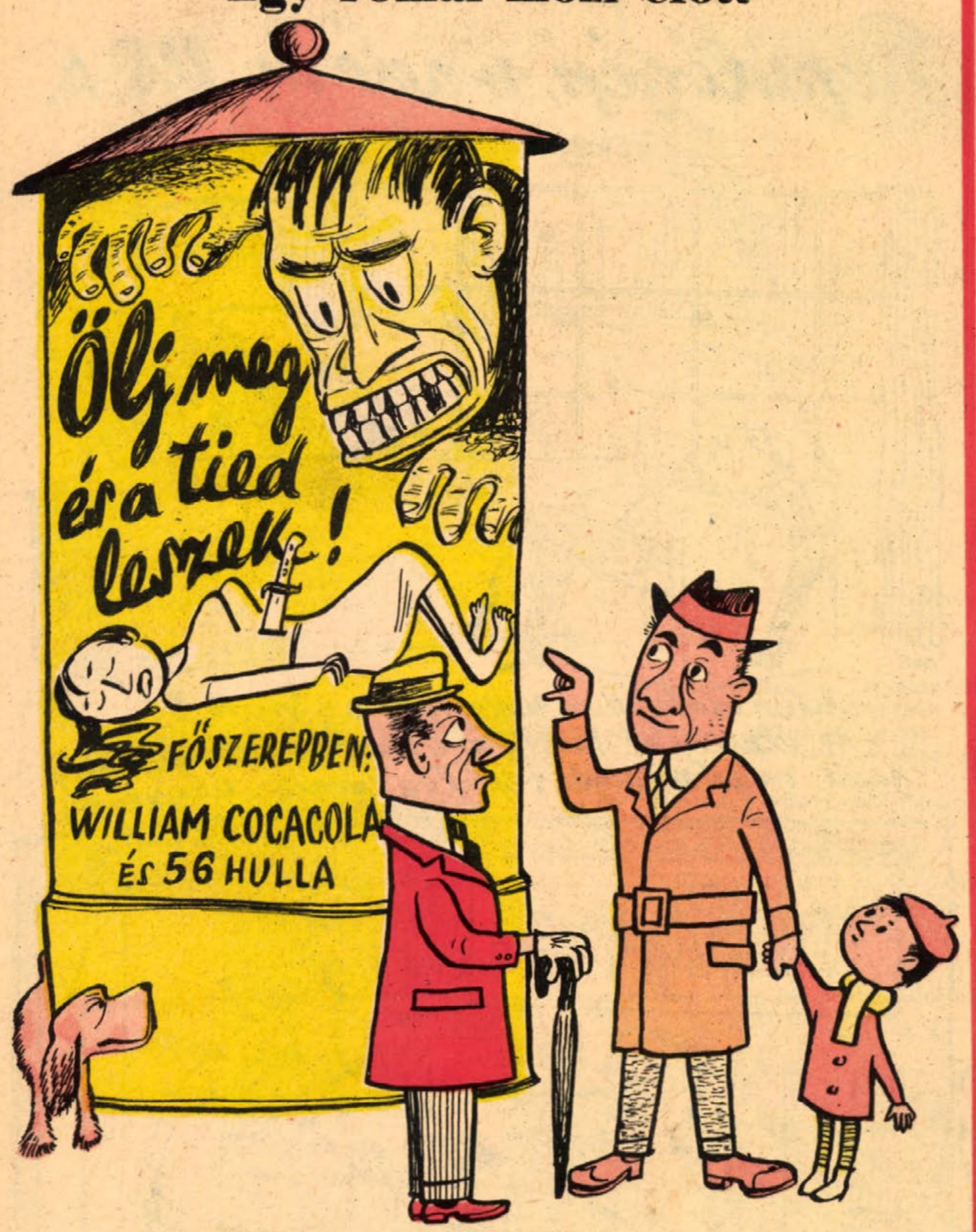
Óriási volt, amit akkor produkáltam. Lápóczy megkönnyebbülten küldött helyre és csak annyit mondott:

— No látja, Szvoboda...

Abban az évben kettest kaptam történelemből. Szegény Lápóczy nem hagyta veszni az illuzióit. És azóta tudom, hogy az ember ne legyen polihisztor. Egy valamit tudjon, de azt tökéletesen.

Fájdalom, azóta sem kérdezték tőlem a pún háborúkat.

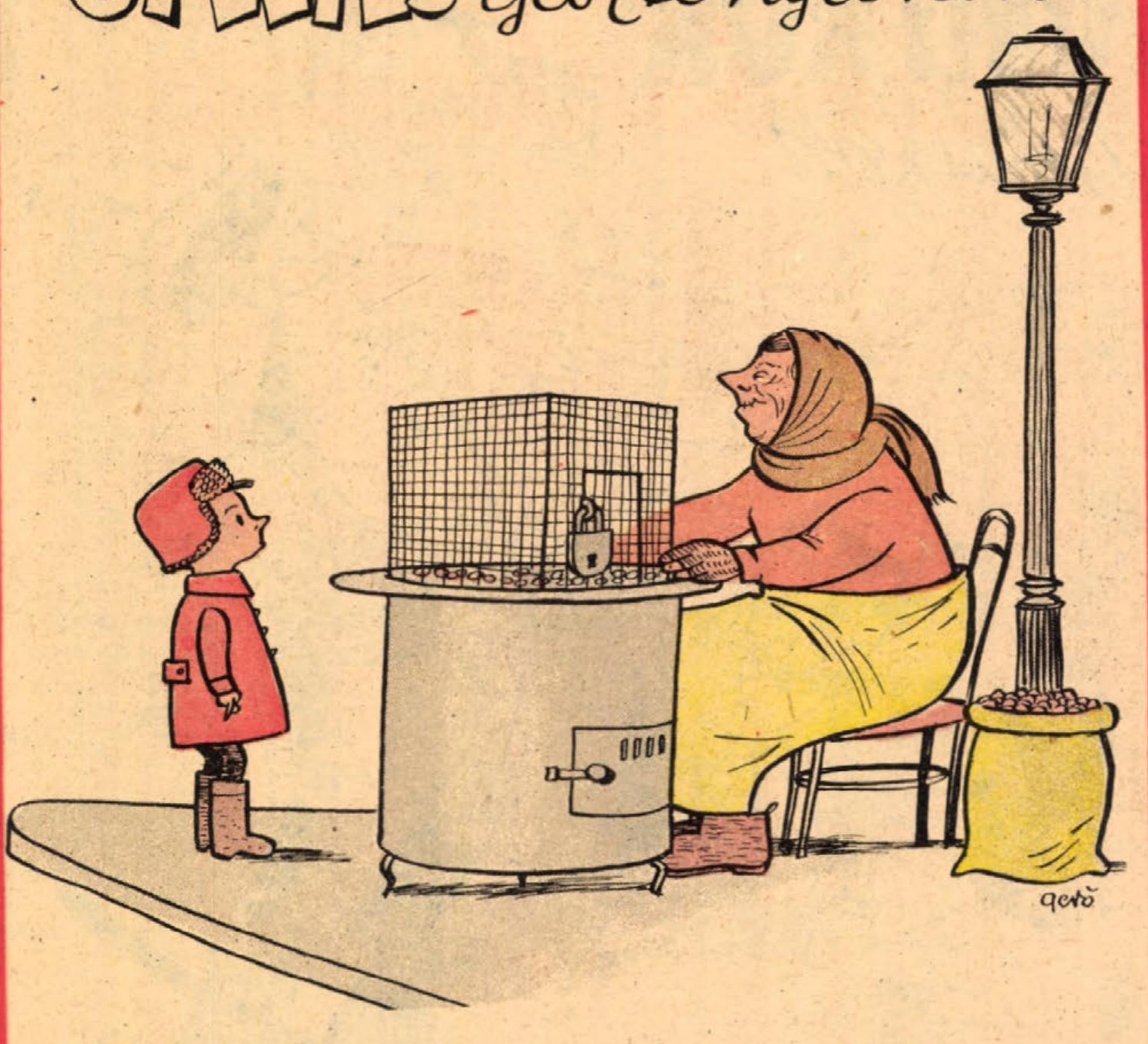
Egy római mozi előtt

— Na, hogy tetszett az amerikai film?
— Semmi különös. Mint rendesen, az elmebeteg férj megöli a feleségét, aztán emberfarkassá változik és áldozatául esik a kokainista szeretőjének, akit szkizofrén unokatestvére gyilkol le, aki a maga részéről ödipusz-komplexumába beleőrül.

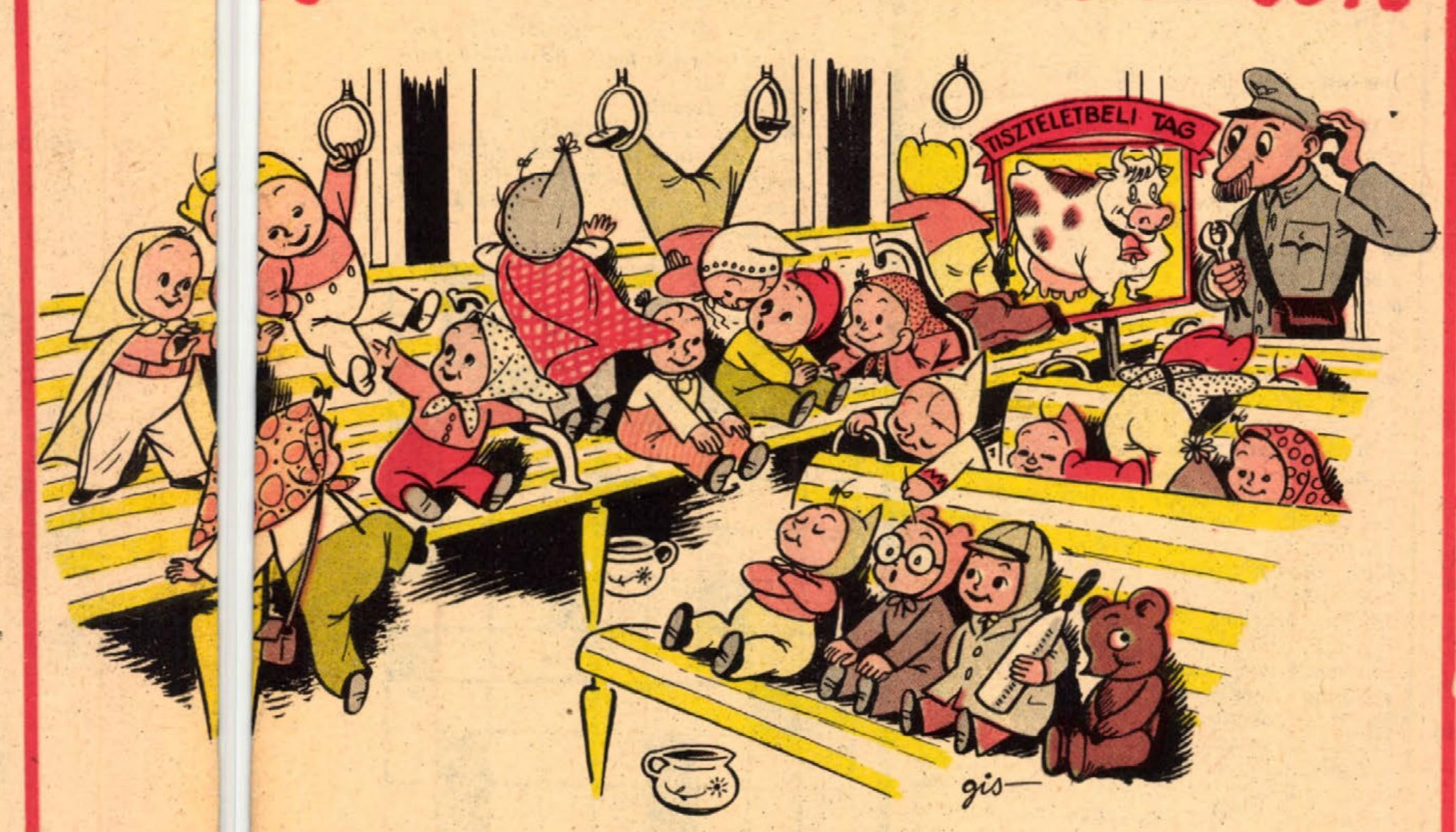
(A Vie Nuove római lap nyomán).

Ötletes gesztenyésnéni

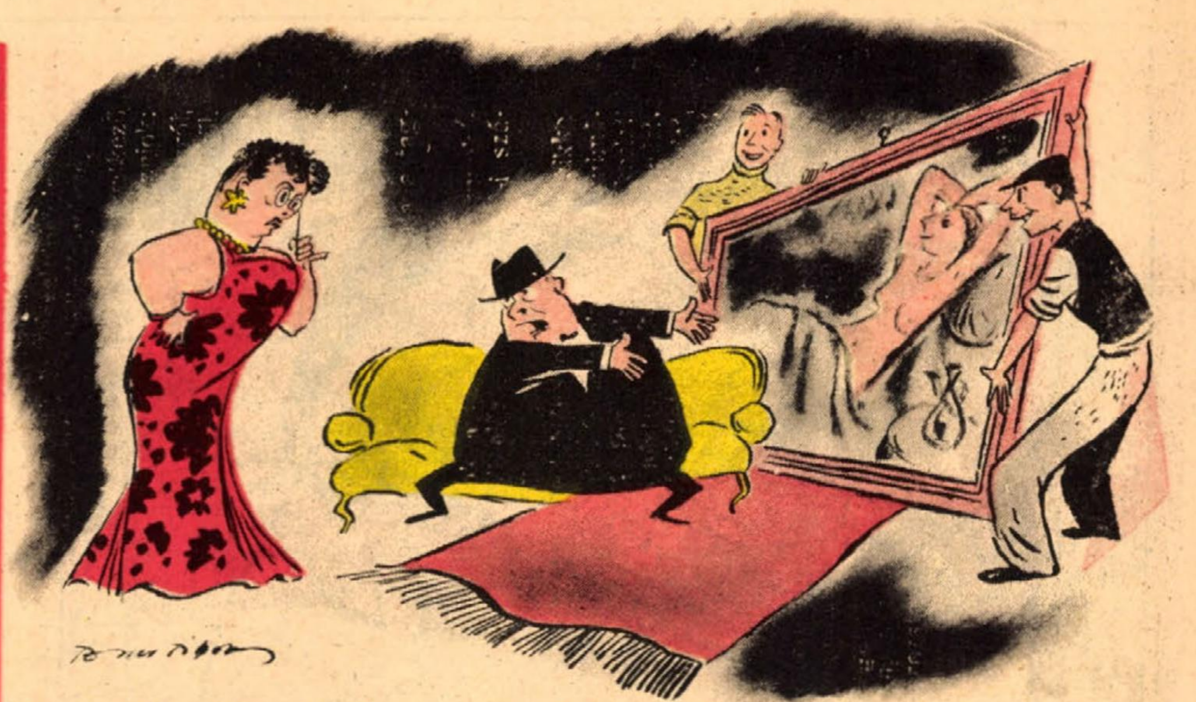
— Néni kérem, miért süti a gesztenyét rács mögött?
— Mert ezek vadgesztenyék, fiam.

Négyéves korig ingyen utaznak a gyermekek a villamoson

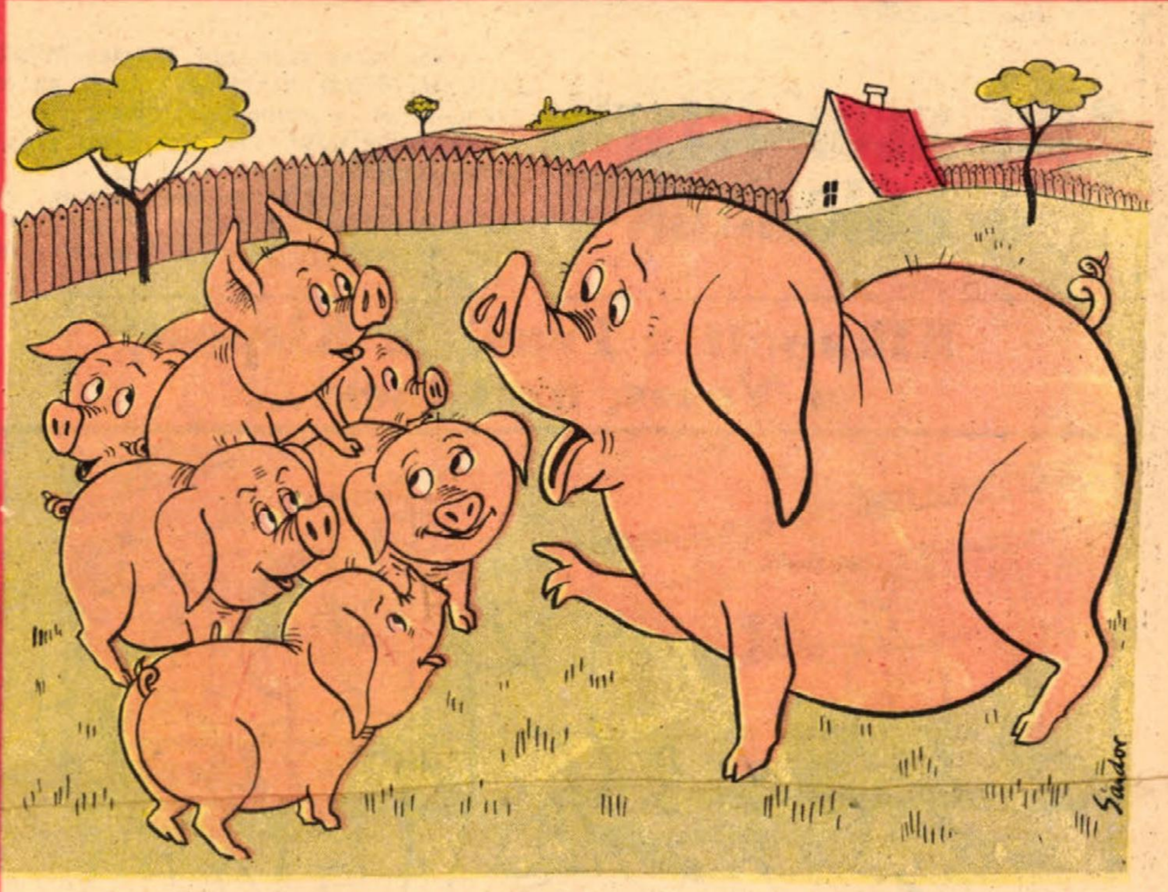
A legifjabbak igyekeznek minél többet utazni.

Be kell jelenteni a műkincseket

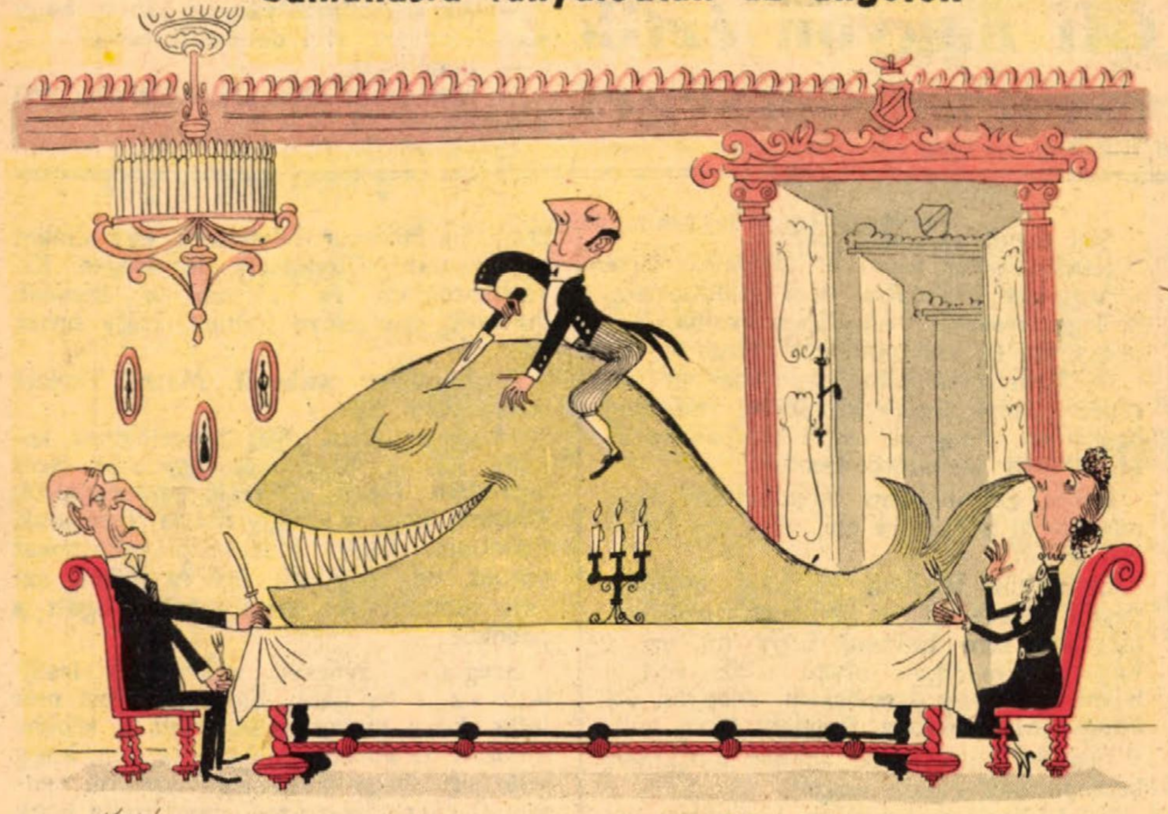
— Miért dühöngsz, Ede?
— Na hallod, hogyne lennék mérges, amikor erről a képről pont most derül ki, hogy nem Fried Pál, hanem Tizian!

Jó Angliában disznónak lenni

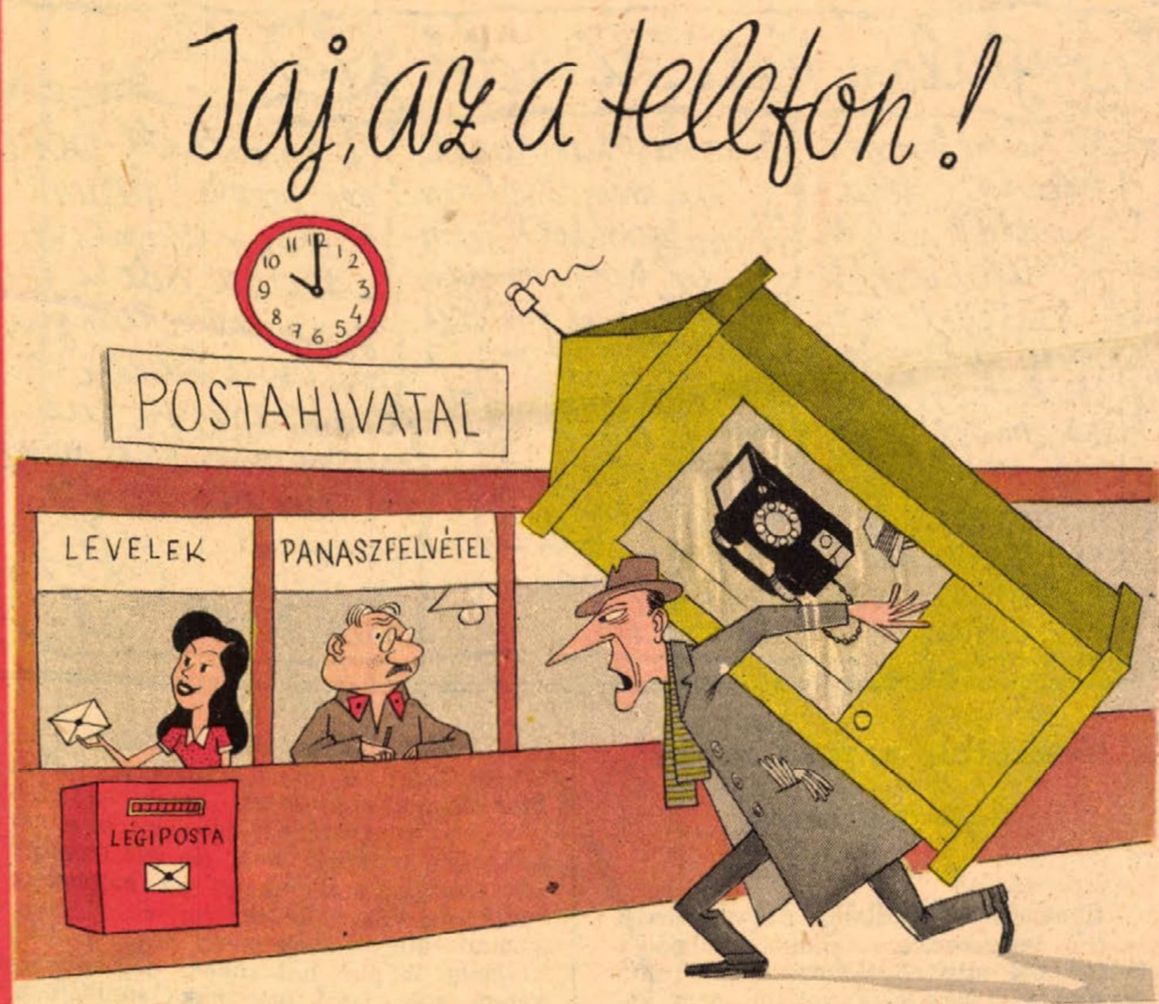
— Legyetek büszkék malackáim, hogy angol disznók vagytok. Itt csak előkelő körökbe kerülhettek. Bezzeg a népi demokráciákban mindenféle közönséges munkás is elfogyaszthatna benneteket...

Bálnahúsra fanyalodtak az angolok

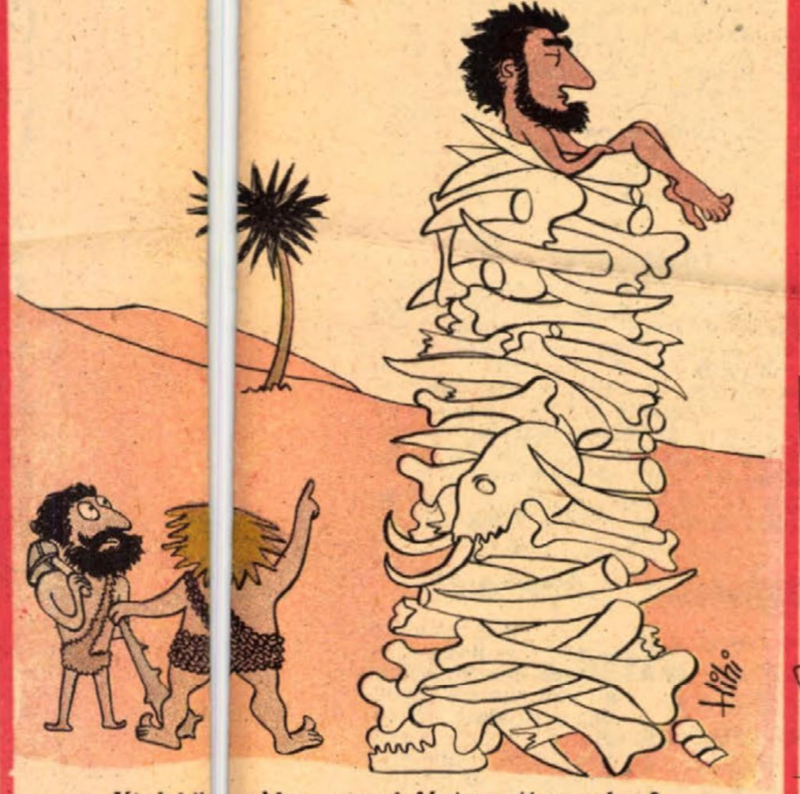
— Egy kis türelem, mylord, mindjárt felszeletelem!

Jaj, az a telefon!

— Behoztam kérem, már öt érmémet nyelte el!

Már az őskorban is baj volt a művészekkel?

— Ki lakik ebben az elefántcsonttoronyban?
— Idemenekült művészünk a társadalmi valóság elől.

Londonban színesbőrűek nem kaphatnak lakást

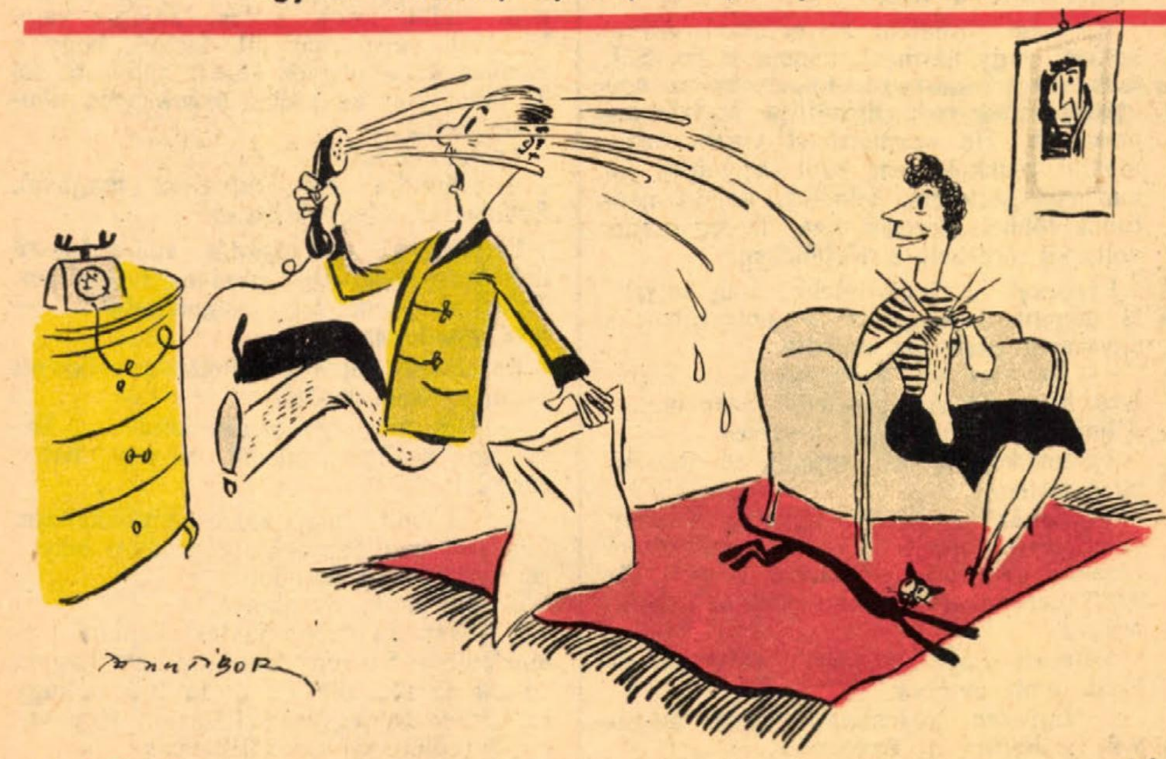
Igazgatósági ülés

— Mit csinálnak ezek?
— Megemlékeznek az Októberi Forradalomról.

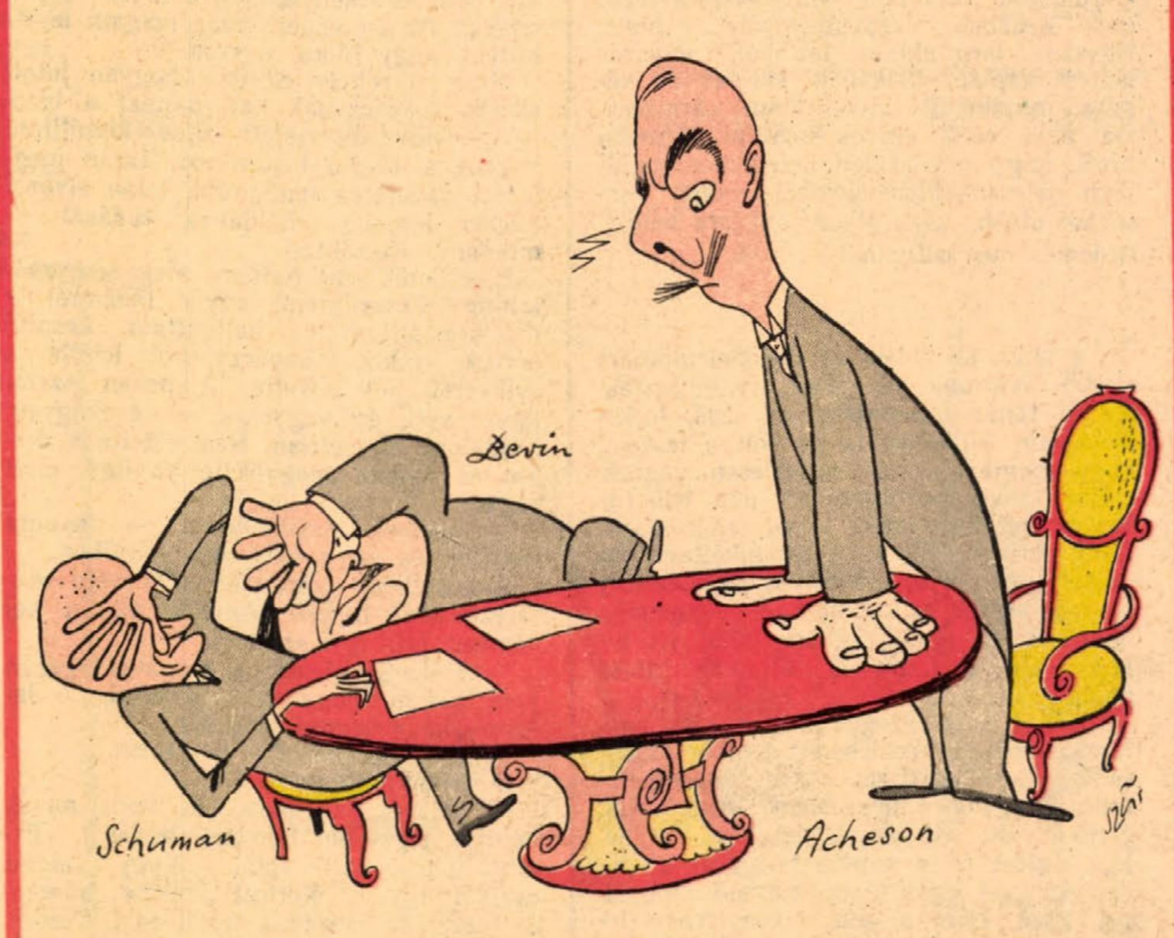
(Vie Nouve, Róma.)

Nedves humor

— Mondtam fiam, hogy rossz a telefon! Beázott a vonal...

Egyenrangú tárgyaló felek

Acheson: Nagyon örvendek uraim, hogy ilyen szépen egyetértünk.

Sírásók a newyorki temetőben

— Új háború előkészítésén dolgozik kolléga úr?
— Kikérem magamnak a kollégaurazást, én fegyvergyáros vagyok és nem sírásó.
— Nem a fenét, hiszen a saját sírját ássa!

Ami nem tetszik a kuláknak

— No Zsíros szomszéd, Kovács Mihály nyolcezer forint készpénzt kapott az elszámolásnál a termelőcsoportban.
— A fene egye meg az ilyen propagandahíreket!
— De a saját szememmel láttam, amikor kifizették neki!
— Akkor egye meg a fene a maga szemét!

Kikapott a Fradi, a Kispest, a Vasas, az Ujpest...

— Kik ezek, Emil?
— Futballszurkolók jönnek a meccsről. Az egész futballbajnokság a fejetetejére állt...

Tragédia

— Azok ott bizonyára szerelmesek — mondta a vendéglőben Jolán, és a szemközti asztalnál ülő párra nézett. Kopaszodó, magashomlokú férfi ült ott, egy némileg csirkére emlékeztető nővel. Éppen felelni akartam, amikor a következő váratlan dolog történt. A boltozatoshomlokú férfi hirtelen kissé felemelkedett székén, a homloka vörös lett és ki-benyitotta a száját. Ugyanakkor jobbkezét a magasba rántotta és olyanféle mozdulatot tett, mint amikor valaki hirtelen a „mély víz, csak úszóknak" feliratú medencébe zuhan, mentőöv és úszótudás nélkül. A nő csak ült vele szemben és egykedvűen ette tovább a sertésbordát rántva.

— Veszekszenek! — mondta Jolán. — De milyen finoman, hangtalanul csinálják.

A finoman és hangtalanul veszekedő férfi most visszahuppant a székére, balkezét szája elé kapta, dörzsölni kezdte a bajusza helyét, közben a magasban lévő jobbkeze hol ökölbeszorult, hol kinyúlt. A homloka továbbra is vörös volt és a haja kissé fel- és alárángatódzott.

— Vajjon min veszhettek össze? — tűnődött Jolán. — Szegény nő!

Szegény nő szótlanul evett és csak időnként pillantott a most már egészen artistaszerű mutatványokat végző boltozatosfejűre. Az felugrott, jobblábát széles körben átrántotta a széken, féllábon ugrott egyet, aztán mindkét kezével a füléhez kapott. Közben állkapcsán görcsös rángás futott végig.

Most már többen odanéztek. Mindannyian éreztük, hogy valami ismeretlen és súlyos tragédiának vagyunk tanúi, olyan mélynek és nagynak, amely nem tűrte a vendéglő korlátait és kirobbant, itt, előttünk, szemtanúk előtt. Csak tudnám, miért ül a nő szótlanul és eszik tovább, és miért ugrál a férfi, hadonászva? Most megfogta a szék támláját, gyors mozdulatokkal fel és alá kezd guggolni, közben két kezével a széket fogja. És közben a szeméből lassan patakzik a könny... Nem ezt nem nézem tovább, felállok, odamegyek és... A boltozatoshomlokú most minden átmenet nélkül feláll, teljes magasságában kiegyenesedett, két szeme dülledten nézett a nőre, aztán hatalmasat nyelt, fújt egyet és leült.

— Nem értem magát — szólalt meg most a nő. — Az én ételem egyáltalában nem volt ilyen forró!

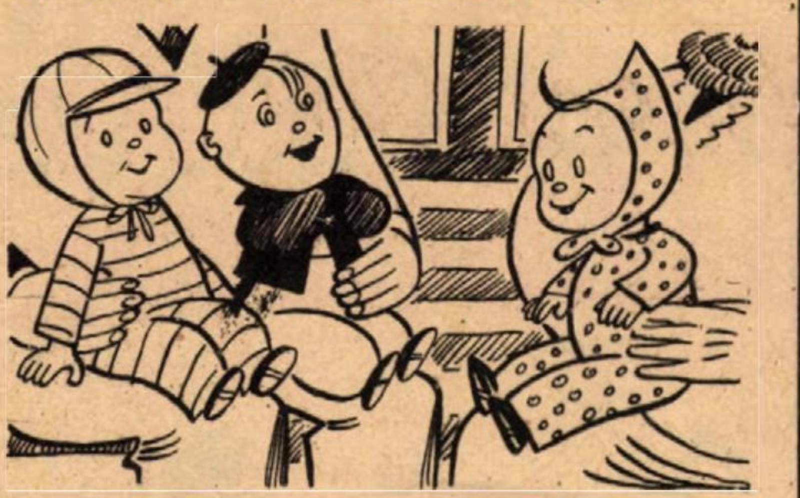
Vajda Albert

Reggel hatkor nyitnak a téli tejcsárdák

— Na gyerekek, menjetek aludni, reggel hatra készen kell lennetek!

Kedves Főszerkesztő Bácsi!

Mi, budapesti 3 és 4 évesek háromszoros hurrával fogadtuk a hirt, hogy december 1-étől megszünik a 2 évesek ősi joga: az ingyen utazás a villamoson. Ezentúl mi is gyermekeknek számitunk és a kalauz bácsik sem néznek ránk a jövőben komor és gyanakvó szemekkel, mint eddig, mikor anyukánk ölében ülve, a jegyváltásnál előirásszerűen, hangosan bőgnünk kellett. Ezentúl komoly gyermekekhez méltóan utazhatunk, nem kell szünet nélkül mindenféle ostobaságot selypitve gagyogni és azt a nyomorult csörgőt rázni, aztán meg körülöttünk mindenkire ujjal mutogatni: „Ni, báci... ni, néni", — ami úgy nekünk, mint édesanyánknak komoly megpróbáltatásokat okozott. És ezentúl nyugodtan, felemelt fővel olvashatjuk a perronokra kiragasztott feliratokat: „Reszkess potyautas, jön az ellenőr" — meg efféléket.

Nagy öröm ez és a Legifjabbak már is rendkivüli közgyűlés és tejbegrizes uzsonna keretében tárgyalták meg az ügyet és disztáviratot küldöttek a közlekedésügyi miniszter bácsinak.

Egy dolog azonban még mindig komoly gondot okoz. Az örömhirt bejelentő plakátokon azt olvastuk, hogy a jegynélküli utazást azok élvezhetik, akik az utazás kezdetén, vagyis a felszállás pillanatában még nem töltötték be negyedik életévüket. Nálam veszélyesen közeledik ez a kor és napok óta sirok apukának és anyukának: mondják meg, hány óra, hány perckor hozott engem a gólya. Szüleim, sajnos, nem tudják pontosan, azt mondják, abban az időben nagy elfoglaltságuk volt és éppen nem figyelték az órát. Nagymamám szerint már közeledett az ebéd ideje, de ő idős és több alkalommal tapasztaltam, hogy bizonyos dolgokban téved.

Kérjük a Ludas Főszerkesztő Bácsit a Legifjabbak nevében, hogy ebben a kényes kérdésben segitsen nekünk. Intézze el, hogy a BSzKRt vegye figyelembe, milyen sok-sok időt kell várni reggelenként a 23-asra — én ezen utazom — és igy a legjobb szándék mellett is, mire a kocsi megérkezik: mi már fiatal gyerekekből jegyköteles felnőttekké válunk.

Amennyiben ezt a kérdést megnyugtatóan tisztázni lehet, megigérjük a Legifjabbak nevében, hogy soha többé ütközőn nem utazunk.

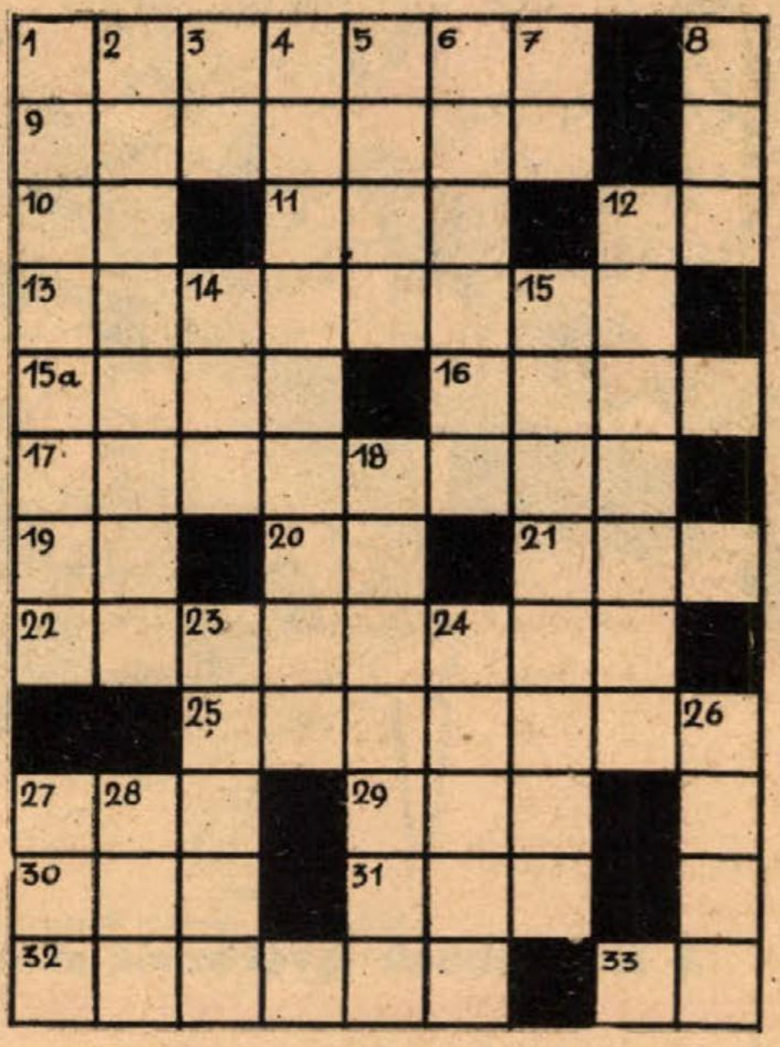
KOVACS IANCSIKA
3 éves, 11 hónapos és 27 napos, második évfolyambeli óvodás, Mester-u. 54/b.

Az évszázad legbutább vicce

— Olvasta? Olcsóbb lett a vadhús!
— Én nem örülök neki.
— Hihetetlen! És miért nem örül?
— Mert én egy nyul vagyok.

kicsi, de ERŐS

Azok között, akik keresztrejtvényünket helyesen fejtik meg, az alábbi díjakat osztjuk ki:
I. díj: 50 forint.
II—VI. díj: 1—1 dísztárgy.
VII—X. díj: lapunk 1/4 éves előfizetése.
A megfejtéseket december 10-ig levelezőlapon erre a címre kell küldeni: Bp., V., Honvéd-utca 10.

Vízszintes:

1. Az elektromosság egyik első megfigyelője. — **9.** Dávid király fia, aki fellázadt apja ellen. — **10.** Engem — latinul. **11.** D. G. B. — **12.** Azonos betűk. — Az első francia köztársaság idején az év második hónapja. — **15/a.** Mussolini leánykája. — **16.** Poétikus hangszer. — **17.** Magyar szobrászművész. — **19.** Névmás. — **20.** Fontos fűszer. — **21.** A kanalak egyik fajtája. — **22.** Mulatságos történet. — **25.** Az eke nyoma. — **27.** Ede becézve. — **29.** O. Z. K. — **30.** A koldus. — **31.** N. I. Y. — **32.** Amerikai női név. — **33.** Feltételes kötőszó.

Függőleges:

1. Nagy része volt III. Napoleon letételében. — **2.** Kikötőváros Skóciában. **3.** Az első közepe — **4.** Itt-ott még nálunk is élő erdei állat. — **5.** Tengeri moszat. — **6.** Olasz sarkkutató. — **7.** Mutatószó. — **8.** Régi hosszmérték. — **12.** A dzsungel lakója. — **14.** Összekevert lúd. — **15.** Osztrák hadvezér, leverte az olasz nép szabadságharcát. — **18.** Ágyhoz tartozik. **23.** **A fa kóra mondják.** **24.** Pihenő a sivatagban. — **26.** A görög ábécé eleje. — **27.** Az elektrokardiogramm betűjele. — **28.** Világtáj.

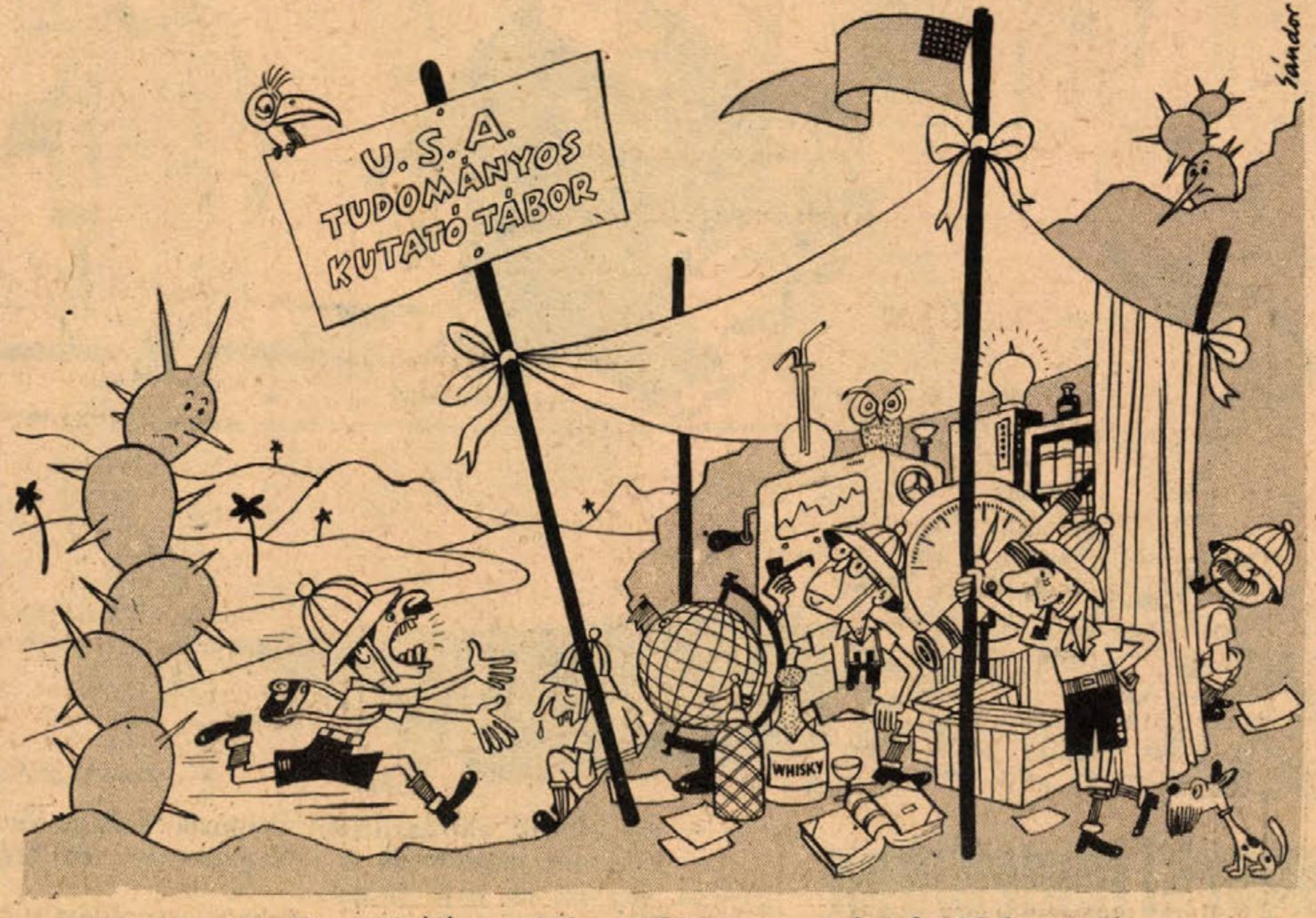
Megfejtés:

HARMINCAD
ERIETO MA
RA YORCK
ÓFIR MOOR
SURINAM O
TRÓN LE H
RATKÓANNA
A O SZIÁM
T LIVIUS
OIL ÁTSZŐ
SS STÁ UN
TUS SETH

Nyertesek:

47. számunkban közölt rejtvényünk helyes megfejtéséért a következők nyerték a díjakat: **50 forintot nyert:** Gombos Éva, Miskolc, Dózsa Gy.-út 30. **1—1 dísztárgyat nyert:** Benkő Nándor (Bp., Thököly-út 16.), Gönczy Zoltán (Pécsvárad, Vár-u. 31.), dr. Klein József (Makó), Csik Imre (Vízvár, 90.), Vértes Sándor (Őriszentpéter). **¼ évig kapják a Ludas Matyit:** Süsz István (Bp., Gyulai Pál-u. 8.), dr. Ványi Béla (Bp., VI., Podmaniczky-u. 119.), Szente Zoltán (Pápa, Jókai-u. 11.), dr. Jólesz Lászlóné (Bp., VIII., Baross-u. 43.). A nyereményeket postán küldjük el.

Amerikai „tudományos" expediciók a szovjet határszéleken

— Hurrá! Megtaláltam Noé igazi bárkáját!
— Igazán? És mit talált benne, kolléga úr?
— Három másik amerikai kémet.

A táppénzcsaló

Üzemek humora

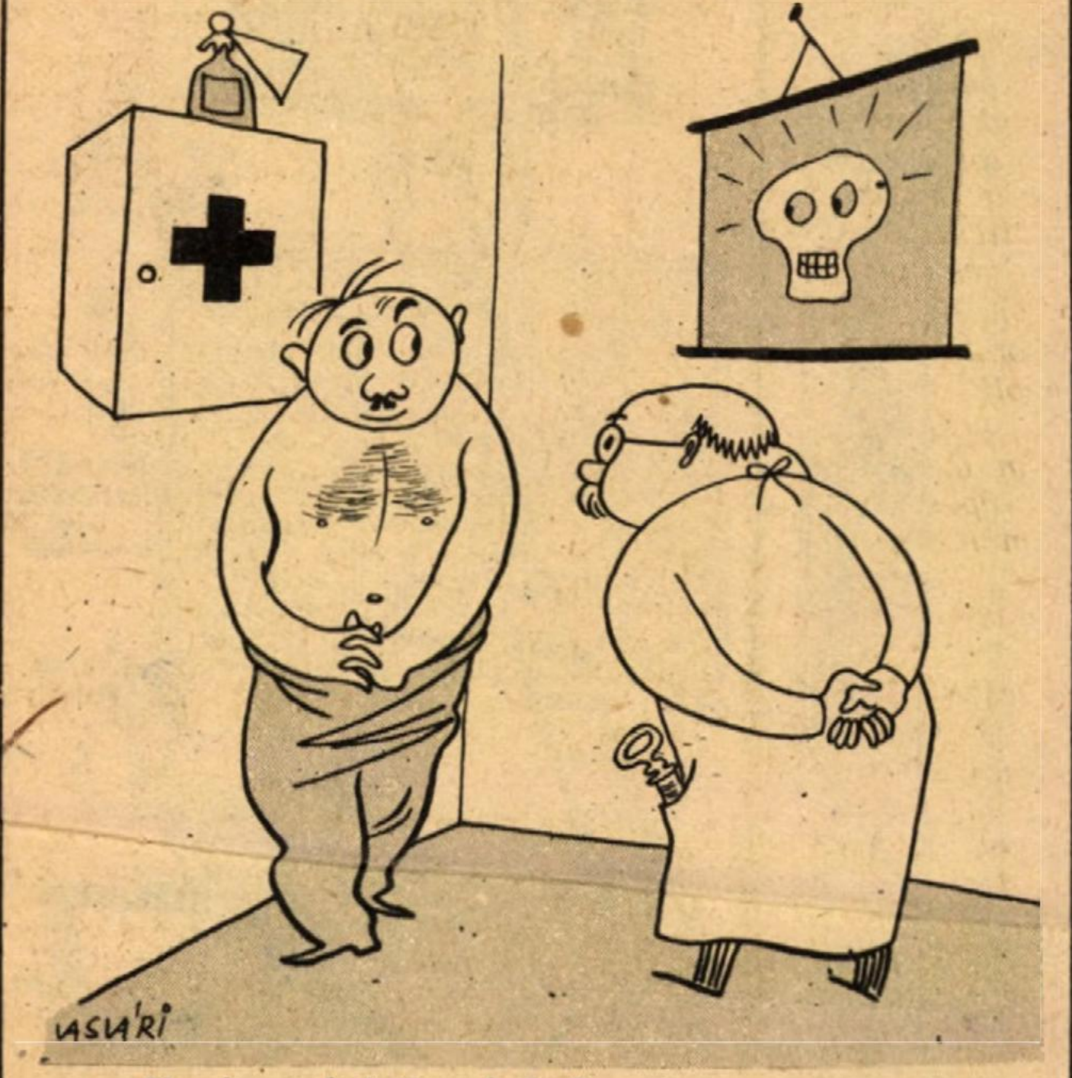

Mátranovákon

— Fejes József sztahánovista bányászt keresem.

— Fejes szaktárs pillanatnyilag a föld szintje alatt 811 méterrel és a norma szintje felett 922 százalékkal található.

Aminek nem szabadna lennie

— Na, hogy hatott a bróm?

— Tessék talán egy kis táppénzt felírni, az sokkal jobban megnyugtat.

Földrajz-lecke

A Ganz Villamossági elvállalta a bulgár „Elprom" védnökségét. Az eredmény: 36-an érkeztek eddig a bulgár gyárból a Ganzot tanulmányozni és a látogatást 12 élmunkásunk adta vissza Szófiában. A ganzisták nagyon büszkék az egyre izmosodó baráti kapcsolataikra és szívesen mesélnek az Elpromról. Legutóbb valaki megkérdezte:

— Hol is van a ti híres Elpromotok?

— Én még nem voltam ott — felelte a ganzos —, de itt lehet valahol a Kőbányai-úton, közvetlenül mellettünk. Én legalábbis úgy érzem, hogy a két gyár nagyon közel került egymáshoz.

Egy üzemi tolvaj panaszai

Kedves vállalatvezető elvtárs! Csak még egyszer bocsássanak meg és ígérem, soha többé (soha többé ilyen átlátszóan) nem lopok. Úgy? Szóval nem! Szóval nem elég, hogy kaptam eddig három fegyelmit, végül ki is rúgnak. Szóval már az is baj, hogy a beteg Karcsikámnak játékot vittem ki. Egy kis vidiát, néhány fogaskereket, esztergakést, vagy mit tudom mit. És milyen alávalóan motoztak meg. kevereg a gyomrom ha rágondolok. A háromtizedes középfúrót a fenekemből húzta ki a portás. A törpe sublert a köldökömről szedték le, mi jogon, kérdem én joggal, mi jogon?

— Magánfarsértés!...

Vállalatvezető elvtárs, átteszem a független választott bírósághoz. És hogy a Telekin látták, mikor eladtam a vidiát? Na igen,

a kisfiam megúnta a játékot, hát eladtam. De milyen potyán, de milyen potyán. Szinte nem volt érdemes kivinni. Plusz a rizikó, és istenem mi rezsim volt rá ráadásul! Meg, hogy már a másik gyárban is loptam? Galád rágalom, legfeljebb elvittem a helyiről.

Értse meg elvtárs, hogy mágnesből vagyok, ez valami betegség nálam. Minden hozzámtapad, ami értékes, kis helyen elfér és el lehet adni. Ez valami betegség, valami fóbia, valami mánia, nem büntetni, hanem orvoshoz kéne vinni engem. Apropó, nem tud valami jó orvost a vállalatvezető elvtárs? Szörnyű az én helyzetem elvtársam, szörnyű és most ráadásul kirúgnak.

Mi? Hogy mégis megbocsátanak? Köszönöm! Köszönöm! Hogy áthelyeznek? Köszönöm! Hova? A malomkő-raktárba! Köszönöm, köszönöm vállalatve-

zető elvtárs! Bár azért azt szeretném tudni, miért éppen a malomkő-raktárba helyeztek át.

N. S. J.

Ludas Matyi azt üzeni

üzenetek

Vidéki olvasó. Cégeket elvből nem ajánlunk, azt azonban közölhetjük, hogy Truman már nem cég.

Csangkájsek. Sportrovatvezetőnk kérdésére azt üzeni, hogy a futás hasznos, de egyoldalúan fejleszti a lábizmokat. Kosárlabdázni és pingpongoznia is kellett volna.

Sz. V. M., Bp. Kedves, friss írások, de még mindig nem elég jók nekünk. Helyes, hogy személyes élményeit dolgozza fel, de úgy kellene megírnia azokat, hogy általános érdeküvé váljanak.

B. P., Miskolc. Verse így hangzik:

Édes rózsám

Édes rózsám, szép violám
Kökényszemű galambocskám
Adj egy csókot, édes csókot
A szememre forró mámort.

Kívánsága szerint meg is bíráljuk: a vers kétségbeejtően rossz. Máskor ne csináljon ilyesmit.

M. I., Szentes. Valóban kezdő írások, még sokat kell fejlődnie. Üdvözöljük.

Új könyvek. Az Új Magyar Könyvkiadónál most jelentek meg: Majakovszkij: Felfedeztem Amerikát. — — Panov: Ködkapitány. — Matvejev: A kém. — Ribakov: A tőr.

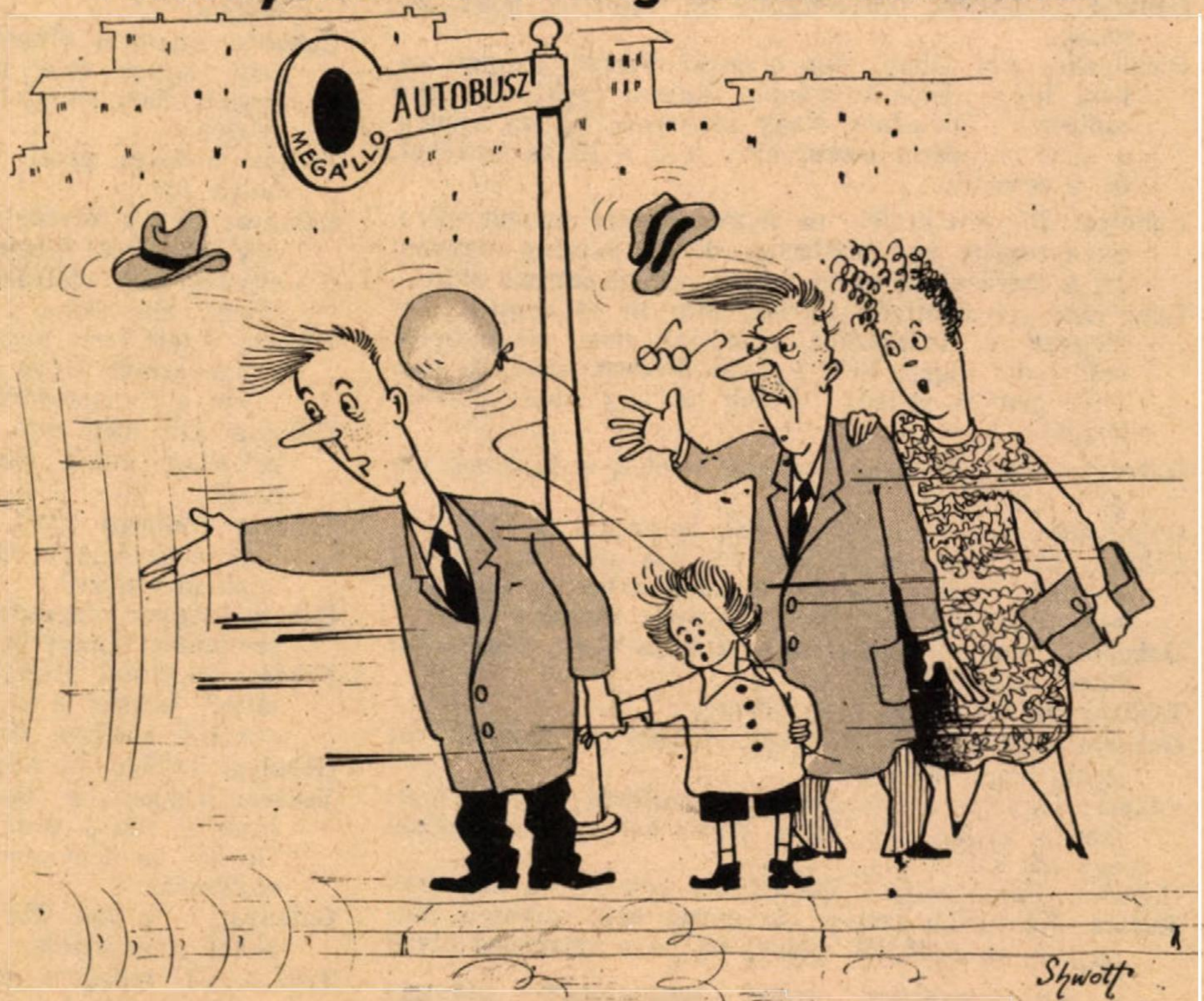
A sztahanovista otthonában

— Ez mind a mienk, Pista fiam? Ez a szazszazalékos boldogság!

— Sőt, ez az ezerkétszáztizenhétszázalékos boldogság!

Versenyben az ország autóbuszvezetői

— Biztos ez lesz az első!

Csók a gyárkapuban

Mák Lajos könyvelőt hangos cuppanással arconcsókolta tegnap reggel félnyolckor a Kistext-gyár portása. Ugyanis huszonhárman késtek aznap. Négynek rosszul lett a mamája, hétnek összeütközött a villamosa, ötnek a foga fájt, míg hatnak sehogyse akart megérkezni az autóbusza. Mindegyik késéséről külön kellett jelentést írni, csak egyedül Mák Lajos aludt el, ő volt az egyetlen, akivel nem volt külön munka, csak be kellett jegyezni egy számot a későnjövők rubrikájába.

Ludas Matyi

Felelős szerkesztő:
GÁDOR BÉLA
Szerkesztő:
TABI LÁSZLÓ

Lapkiadótulajdonos: SZABADSÁG lapkiadóvállalat.
Szerkesztőség: Honvéd-utca 10. Tel.: 127—750 és 128—031. Kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Tel.. 139—150 és 138—382.
Nyomatott a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépein.
V., Honvéd-u. 10.
Felelős nyomdavezető: Radnóti Károly.

a haldokló KAPITALIZMUS

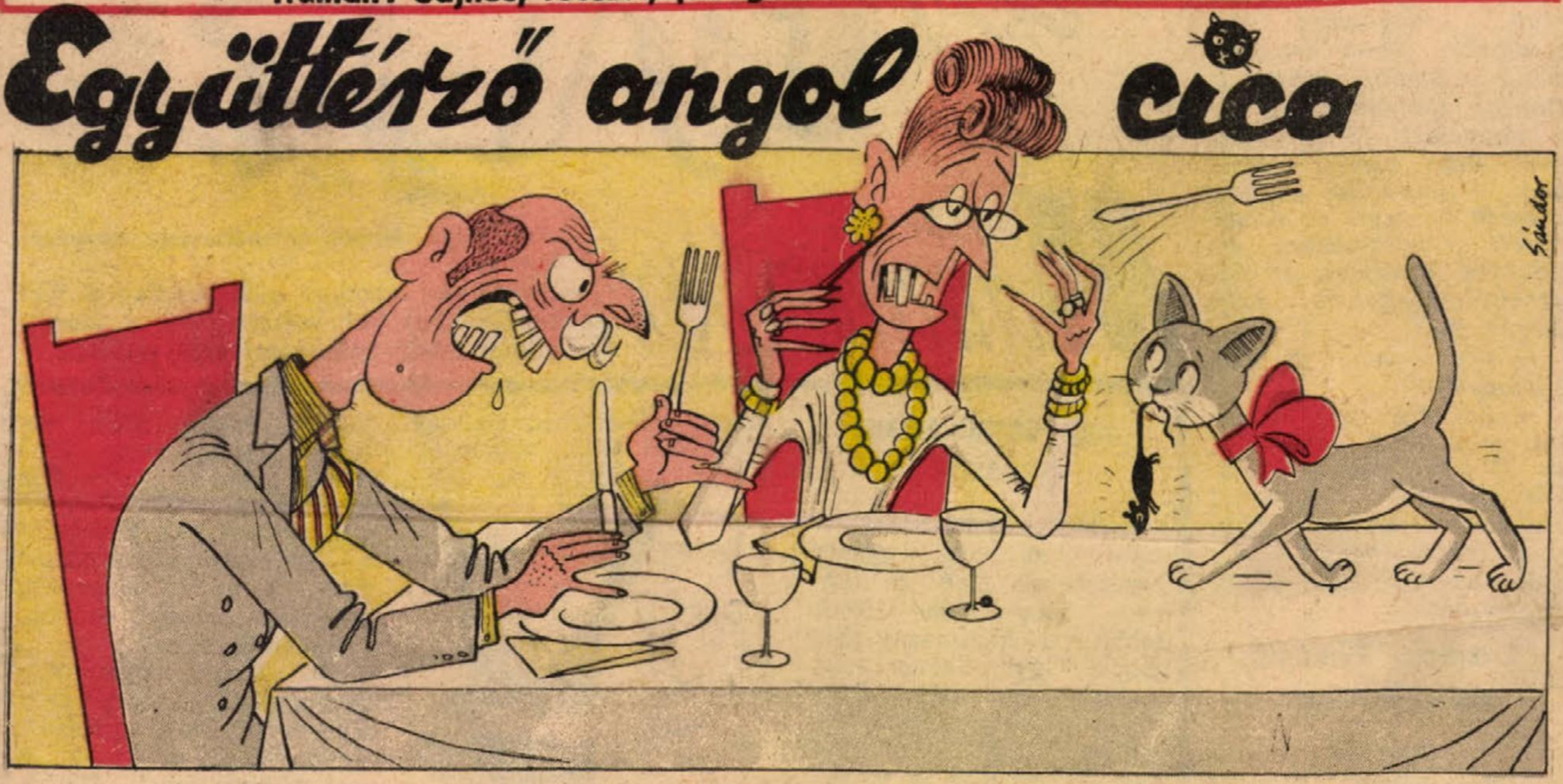
Bevin: Hogy van a mi drága betegünk?
Truman: Sajnos, rosszul, pedig az orvos állandóan mellette van.

Beszélgetés a játékboltban

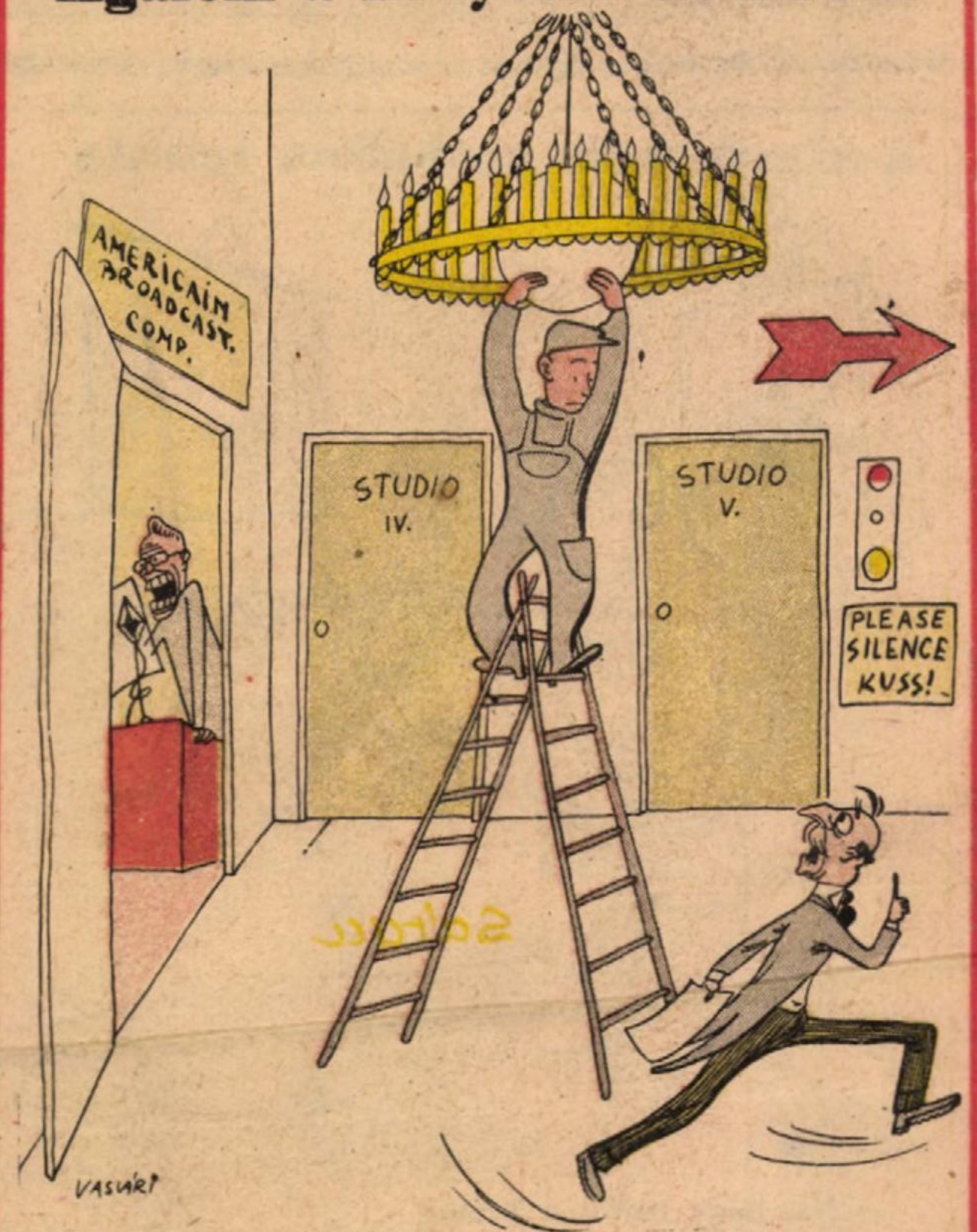
— Miért van a felhúzó a fejebúbján, kolléga úr?
— Mert nehezen forog az agyam.

Együttérző angol cica

A cica: Gondoltam, hadd lássanak végre megint egy kis húst az asztalon . . .

Izgalom a newyorki stúdióban

— Jól erősítse meg a csillárt, adás következik Magyarország számára.

Ki a gyilkos? *

Burleszk.

Irta: Gádor Béla

(Lakószoba. Gabulya fotelben ül és egy sárgafedelű ponyvaregényt olvas.)

Gabulyáné: Kérlek, Dezső, ezzel a Rózsival csinálni kellene valamit... Hallod, mit mondok, Dezső?

Gabulya: Hogyne hallanám, drágaságom, hiszen elég hangosan beszélsz.

Gabulyáné: Ez a Rózsi, kérlek, lopja a cukrot, lopja a lisztet és lopja a zsírt. Ez mindent lop. A szemünket is csak azért nem lopja ki, mert éjjel csukva tartjuk... Dezső, te nem is figyelsz rám.

Gabulya: Figyelek, drágaságom, de láthatod, hogy olvasok.

Gabulyáné: Azt látom. Mit olvasol? Persze, megint valami hülye detektívregényt. Mutasd csak... „Áruló csőtészta". Olvastam. Nagy marhaság. Ez az, amikor a kínai mandarin makaróniba rejti a titkos terveket, de a detektív...

Gabulya: Nagyon kérlek, ne mondj nekem semmit előre. Ez a regény egy marhaság, de én jelenleg olvasom ezt a marhaságot és ne mondj nekem semmit előre...

Gabulyáné (sértődötten): Kérlek, Már itt se vagyok. Lemegyek a fodrászhoz, remélem, mire visszajövök, már tudni fogod, ki a gyilkos. Persze, most izgulsz, mert nem is sejted... Pedig ha egy kicsit gondolkoznál...

Gabulya: Olga, ha még egy szót szólsz, a fejedhez vágom a könyvet.

Gabulyáné: Goromba disznó! (El, becsapva az ajtót.)

Takács (be): Alcsszolgája, kedves Gabulya úr, jónapot kívánok. Kedves feleségével találkoztam az előszobában, ő engedett be. Nem zavarom, Gabulya úr?

Gabulya: Nem, a világért sem, Takács uram, miben állhatok szolgálatára?

Takács: De látom, hogy zavarom...

Gabulya (dühöng): Nem zavar, Takács úr, boldog vagyok, hogy láthatom.

Takács: Ugyanis a feleségem nincs otthon és nem találom a gyufát. Ha lenne olyan kedves, kölcsönözni egy pár szálat...

Gabulya: Parancsoljon, Takács úr, egy egész dobozzal.

Takács: Köszönöm szépen. Az ember nem szívesen zaklatja a szomszédját, pláne, ha az a szomszéd olyan jó szomszéd, mint Gabulya úr. Oszintén szólva, nincs utálatosabb szokás, mint a szomszédolás. De hát mit csináljak? A feleségem elpratálta a gyufát és én szeretném megmelegíteni azt a kis paradicsomos káposztát, ami délről maradt. Azt nagyon jól késziti a feleségem. Ami igaz, az igaz. Slampos asszony, hanyag, piszkos is, de főzni azt tud. Hiába, az asszony, az asszony. Nem igaz, Gabulya úr?

Gabulya: Tökéletesen igaz. Hát akkor, kedves Takács uram, nagyon örültem...

Takács: Megyek, Gabulya úr, nem zavarom, látom, hogy tovább szeretne olvasni. Biztosan jó könyv az, amit olvasni tetszik. Mi az, amit olvasni tetszik?

Gabulya: Egy könyv. Egy ilyen könyvecske. Ezt olvasgatom mostanában.

Takács: Tessék csak mutatni. Tessék nyugodtan ideadni, visszaadom. Ahá! „Áruló csőtészta". Jó könyv. Olvastam.

Gabulya: Én most olvasom. Adja csak vissza! Tudja, én úgy vagyok vele, hogy szeretek egy könyvet úgy egyvégtében végigolvasni. Tetszik érteni? Úgy egyvégtében.

Takács: Érdekes, ezzel én is így vagyok. Hol tart Gabulya úr?

Gabulya: Úgy a közepetáján, de ha nem zavarnak, akkor egy órán belül készen is leszek vele. Mert akkor úgy egyvégtében elolvashatom, ahogy szeretem. Tetszik érteni? Hát akkor a gyufa is megvan, úgye...

Takács: Azért nem vagyok egészen biztos abban, hogy ezt olvastam. Ügye ez az, amikor a sárga rém megfojtja a társalkodónőt?

Gabulya: Ott még nem tartok... Minthà ajtócsapkodást hallottam volna. Nem a kedves felesége érkezett haza?

Takács: Mutassa csak, Gabulya úr. Mégis olvastam. Szenzációs könyv. Ott már tetszik tartani, amikor a koporsó eltűnik?

Gabulya (egyre idegesebb): Miféle koporsó? Nem tudok semmiféle koporsóról.

Takács: Mutassa! (Újból elveszi a könyvet.) Itt van, látja? Amikor a kucséber holttestét kiszedik a liftaknából, a sárga rém elcseréli a koporsókat.

Gabulya: Takács úr! Adja vissza a könyvemet!

Takács: Várjon, ne ugráljon. A vége, az óriási. Olyan fordulat van a végén, hogy nem is sejti. Szenzációs. De hát én nem mondom el, majd Gabulya úr maga elolvassa.

Gabulya: Úgy van. Ha az ember előre tudja a végét, akkor nincs értelme az egésznek.

Takács: Ezt mondom én is. Mondtam én például egy szóval is Gabulya úrnak, hogy az ezredes ott volt a leprakórházban, amikor megtalálták a papagájt? Nem mondtam. Mert én is megőrülök, ha valaki nekem elmondja egy könyv végét. Pedig vannak ilyen tapintatlan, hülye fráterek.

Gabulya: Vannak. Rengetegen. És milyen hülyék!

Takács: Tudniillik, ezek a regények úgy vannak megírva, hogy az ember nem is sejti, ki a gyilkos. Például, meg vagyok győződve arról, hogy magának fogalma sincs róla, ki ölte meg az öreg Birminghamot...

Gabulya: Na, valami fogalmam azért van róla, de hagyjuk.

Takács: Hát ha van fogalma róla, akkor mondja meg nekem, hogy ki a gyilkos.

Gabulya: Takács úr, könyörgöm, menjen haza káposztát enni. Hazajön az a lompos felesége és eleszi maga elől a káposztát...

Takács: Most nem a káposztáról van szó. Arról van szó, ki ölte meg az öreg Birminghamot.

Gabulya (ordít): Én pontosan tudom. Mindent tudok. Takács úr, az ég áldja meg, hallgasson!.

Takács: Haha! Hogy maga milyen naiv ember. Persze. maga az inasra gondol, ő az egyetlen, akinek semmi oka sem volt a gyilkosságra és balkezes . . .

Gabulya (eszelősen): Nem, én nem az inasra gondolok... Én egészen másra gondolok...

Takács: Hát akkor kire gondol? Talán Jenniferre, akit a hamiskártyás leszúrt a csatornában, amikor a robbanás történt? De hiszen Jennifer kiúszott a csatornából az abbé hátán. Ehhez mit szólsz pupák?

Gabulya: Nem szólok semmit... Takács, hallgass. Takács!

Takács: Hahaha! De nagy Jeffje van! Megsúgom magának, hogy nem is az ezredes.

Gabulya: Tudom, mindent tudok, hallgass nyomorult... Még egy szó és megőrülök...

Takács: Persze, maga azt hiszi, hogy nagyon ravasz, mert rájött, hogy az öreg Birminghamnak volt egy ikertestvére... Haha! Maga röhögni fog, mert az nem a gyilkos... Hanem...

Gabulya: Kuss, te piszok Drakula, kuss! Én tudom, ki a gyilkos, de te fogd be a szád, mert nem felelek magamért...

Takács: Hahaha! Tudod, te nyavalyás? Hát mondd meg, ha tudod. Ki vele! Ki a gyilkos? Na, ki a gyilkos?

Gabulya: Kicsoda? Te aljas nyomorult gazember! Te káposztazabáló himpellér! Ki a gyilkos? Megmondjam? (Kivesz egy revolvert és belelő.) Én vagyok a gyilkos! Dögölj meg. Most legalább nyugodtan olvashatok tovább.

Függöny.

* A SZERZŐNEK MOST MEGJELENT „NEVESS JOBBAN" CÍMŰ KÖTETÉBŐL.